

Çiğdem Anat
AKLIM
NEREYE GİDİYOR
ELLERİM NEREYE

3. BASIM

TÜRK YAZARLARI

ANLATI

ISBN 975-510-816-5

© Çiğdem Anat / Can Yayınları Ltd. Şti. (1997)

Çiğdem Anat
AKLİM
NEREYE GİDİYOR
ELLERİM NEREYE

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

1. basım: 1995, İmge
2. basım: 1998, Can

**Bu kitap, İstanbul'da Can Yayınları'nda dizildi,
Eko Basımevinde basıldı. (1998)
Dizgi: Serap Kılıç**

Çiğdem Anat, 1962 Ankara doğumlu. 'Kaptan Cousteau' olmak istedi, Ankara Üniversitesi Ziraat Fakültesine gitti. Kendi kuşağı savrulduğunda Southwark College'da dil öğrenimi gördü. İngiltere'den döndü. 1987 yılında TRT'de muhabirliğe başladı. İlk özel televizyon Star'a ilk ustası Cevat Taylan'la birlikte geçti. Sonraki ustası, 32. Gün programında Mehmet Ali Birand oldu. Yoluna Ali Kırca ile ATV'de devam etti. Halen ATV'de muhabirlik ve sunuculuk yapıyor. Gençlik yıllarından beri sürdürdüğü yazı çalışmasını ilk kez bu kitabında ortaya koydu. Bu kitap 1995 boyunca yazıldı. 1995'te masadan ışığı ve kalemı hiç eksik etmeyen, kızı Ilgaz'dı.

İlgaz'a,
Yüreğimin kor tanesine...

Demir atmaya gelmişti; adresini hatırlamadığı, telefonunu unuttuğu evlerde kalmaktan usanmıştı.

Çapayı havada sallarken yakaladım bileğinden.

"Dur!" dedim. "Hangi sulardasın, bir bak."

"Ben ve kayığım geldik, senin limanına çektik, var mı ötesi?" dedi.

Bilemedi bu liman, ne kayıklar, ne tratalar, ne vapurlar görmüş.

Vapurun düdüğü öttü, kayığı geri püskürttü.

Megafonlar çıkarıldı karşılıklı. Parolaları sordum.

Tuhaf! Parolaları ezbere saydı:

"Kekik kokusu, sarma tütün, rakı, kırık dökük şiir dizeleri, geceleri demlenen yalnızlık, susmayan ağızların öpüşmesi, dansın kışkırttığı vücut, ayaklar altındaki para, sivrisineklerin madalyalara açtığı savaş, karıncaların kaşındırdığı çelik yekekliler, kilitler altında tetikte uyuklar, kaçılan limanlar..."

Megafonu bıraktı, kürekleri aldı, son sürat kıyıya, limana, bana doğru...

Atladım suya, yüzdüm kayığa, bir alabora; o su da...

Parolaları nereden biliyor? Yok öyle ezbere işgal.

Tepesi attı, masaya vurdu kalktı, bıçağı boğazıma dayadı.

"Git, intihar et!" diye bağırdı.

"Yüzmeyi bırak, dalmaya bak," dediğim için.

Esrar içiyormuş. Neden eroin değil? Kokain nerede?

Esrarını talaşların arasına attım.

"Delikanlıysan enjektörü çıkar. Ucuz esrarını benden uzağa üfle."

Yok böyle nane. "Hem marjinaliz, hem sınırlarımızı biliriz."

Dostlarımdan biri doktordu, morfinmandı, bir gün dozu fazla bastı, yıkıldı kaldı.

Uyanırsın sancıyla,

Dolanır düşüncen beden kıvrımlarında,

Sarılırsın şişeye, gereken doz değildir umurunda,

Kesilene kadar yanma, sancı,

Kıvrınman durana kadar

Dayarsın ilacı vücuduna,

Yakın bir kenti seyredersin

Göz ucuyla.

Doktor dostumu bu kent öldürdü.

Hastalıkları tedavi edebileceğinden umudu kesmişti.

Geride beni ve ben gibileri bıraktı.

Kent, onun ölümünden sonra bize vurulan kamçı sayısını daha da artırdı.

Avutma dumanının bir ot olabilmesi ağırıma gidiyor şimdi.

Bize hep efkâr düşmesine içerliyorum.

Kuşağımı doladım belime,

İki kaşımın arasına bir parmak kan çalınmış,

Dikildim horoz dövüşçülerinin tepesine.

Kavga etmeyi öğrendim horozdan daha âlâ.

Posta atmayı, gücümü sınamadan...

Ölümü göze alarak restleşmeyi çabuk öğrendim.

Kamyonu çektim evimizin önüne.

Parça bölük ne varsa topladık hamallarla, yükledik kamyonu.

Boş evi şöyle bir dolaştım; bir baktığım yere bir daha bakmadan ve her köşeye son kez bakarak...

Bu evin kapısından bir daha girmemek üzere çıkıyordum.

Gökyüzünü yakalayabildiğim çatıyı terk ediyordum.

Evliliğimi gökyüzü bile koruyamamıştı.

Gün ve gece boyu hareketi kesilmeyen caddeleri gören penceremiz bile evliliğimizi canlandıramamıştı.

Neşe, ışıklarının odamızın içine yansıtan kentle bile aramıza girememişti.

Hüzün üstümüzde, bulutlarda asılı kalmıştı.

Yakamızı bırakmamıştı asık suratlar.

Sözcükler susmuştu.

Karate filmi seyretmişti kocam, çekirdek yemişti.

Karateyle kopan fırtınayı, soğuyan havayı odun ateşi ısıtamamıştı.

Odun ateşi ânında parlar, aniden söner.

Aşkımız bir odun ateşiydi,

Karateye nasıl dayansın?

Karateyle kopan fırtınayı nasıl dindirsin?

Çekirdek çıtçıtları, sinemada en dokunaklı sahneyi bile bozar.

Aşkımızın romantizmi çekirdek çıtçıtlarıyla çatladı.

Aşkımız zaten çok kırılıyordu.

Çıt, çıt, çıt, çat, çat, çat...

Kapıdan çıktım.

Yüzüme vuruyor ayaz,
Yürüyorum rüzgâra karşı, Sırtım ürperiyor, elle-
rim soğuyor,
Gözlerime vuruyor ayaz.
Duruyorum rüzgâra karşı.
Sıcak evlerinin camlarından bakıyorlar bana.
Rüzgârın, pencerelerinden girmesine bile katlana-
mıyorlar,
Yine de dayanamayıp aralıyorlar camı,
Bağırıyorlar hep bir ağızdan:
"Sensin suçlu!.. Suçlusun sen!..."
Arkamdan koluma giriyor arkadaşlarım.
Kulağıma fısıll fısıll sesleniyorlar:
"Sensin suçlu!.. Suçlusun sen!... Dost acı söy-
ler!..."

Başıma vuruyor ayaz.
Seke seke yürüyorum rüzgâra karşı.
Masal kitaplarında kaldı insanların dinazorları
yenip ormanları ele geçirmesi.
Korsan gemisiyle okyanusları aşip kayalıklara
ayak basması.

Kimse masal okumuyor artık; ben ve benim gibi-
ler ve çocuklar dışında.

Masal kahramanları suçlu şimdi:

Kötü adam, kötü kadın.

Ben bir kötü kadını; ağlaması rüzgâra karışan;

Yürüyorum rüzgâra karşı

Dağ başında kaldım, çevrem polis kordonu,

Mızraklı kalkanlı atlılar çevremde.

Kendi eksenimde dönüyorum, rüzgâr şiddetleni-
yor.

Kızılderilileri bekliyorum, gelmiyorlar, gelmi-
yorlar bir türlü.

Çember daralıyor, ateşe verecekler otlarımı.

Korkudan kaçıyorum.

Koşuyorum. Koşarken düşünüyorum.

Kalkabiliyorum. Kalkıp koşuyorum.

Soluğum yitmiyor, göğsüm daralıyor, soluk alamıyorum.

Sigara, sigara, beni yarı yolda bırakacak, bana ihanet edecek;

Hiç yanımdan ayırmadığım, hiç unutmadığım;

Şimdi çelme takıyor bana.

Kendine karşın dürüst yaşamak ne zor, ne zor-muş meğer.

Daha önce bilmez miydim?

Bilirdim.

Bilirdim de, şimdi bir kez daha yüzleşiyorum dürüst yaşama zorluğuyla.

Sahte hayata bağlanmış oyuncular
bağırıyorlar bana:

"Sensin suçlu!.. Suçlusun sen!.."

Af dilememi bekliyorlar.

"Suçsuzum" savunması bile yapmıyorum.

Onların o uyduran, ezberlenen, yenilenmeyen
zırlı kavramlarıyla konuşmayı reddediyorum.

Rüzgâra karşı değil, üstüme üstüme yürüyorlar.

"Sen cinayet işliyorsun!.. Çocuğunu babasından
koparıyorsun!..." diyorlar.

Kulaklarım çınlıyor:

"Katil!.. Katil!..."

Yüzüme bakıyorum aynada:

"Katil!... Katil!..."

Duvar kadar soğuk gözlü tetikçileri düşünerek
kendi gözlerime bakıyorum.

Kanlı, yaşlı ve gün içinde yıllarca yaşlanan gözlerime.

"Ben tetikçi değilim, suskunlaşan kızım.

Renkli resimler çizdiğin kâğıtlara başını dayayıp
susma bebeğim,

"Hiç olmazsa sen bari bana arkanı dönüp uyuma,
Yanaklarını, ellerini öpebileyim.

Ne olur, bırak beni, iteleme daha fazla.

Dayanmak çok zor, inan."

Bir anlasan.

Yeni evimin bütün duvarlarını değişik renklere boyayacağım,

Kırmızı, sarı, mavi, yeşil...

Siyah bir duvar da olacak.

O duvara ölen bütün sevdiklerimin resimlerini asacağım.

Ölen ve öldürdüğüm sevdiklerimin.

Gün batıyordu, yeni evin kapısını açtım.

Birkaç gün yeni eve kapandım.

Koltuğu, yatağı, bardağı, kazağı.

Radyoyu, aynayı, diş fırçasını, dikiş iğnesini.

Hepsini yerli yerine güzelce yerleştirdim.

Yazılarımı, kitaplarımı ve kendimi ise

Bir köşeye bir türlü oturtamadım.

Evin içinde dolaşıyoruz.

Elma, armut, kiraz, şeftali ağaçlarının bolluğuyla gözü doymuş, vakur konaklarda büyümedim ben.

Yüksek tavanlı odalarda, yalnızlığın ortağı, kucağımdan indirmediğim, elini bırakmadığım bebeğim de olmadı hiç.

Büyükanneli, büyükbabalı, gümüş kaşıklı gümüş bıçaklı sofralarda yemek de yemedim.

Ne babam "Efendi", ne annem "Hanım" unvanına erişebildi.

Büyüdüğüm ev, kentin göçmen mahallelerinden birinde de değildi.

Kerpiç duvarları, çamurlu yolları çocukken bilmezdim.

Benim evlerim bahçe katında, terasta

En büyük kentlerin orta yerindeydi.

Şimdi yine en üst kata taşındım.

Kızım evin adını koydu: 'Kuş Ev'

Kuş seslerini daha yakından duyacaktık.
Kentlerde siniri boşaltmak için
Olur olmaz çalınan kornaların arasında
Kısılp kalmayacaktı kuş sesleri.
Kuşlar göçmen de olsa kenti terk etmemişti.
Gidenler gitmiş ama arkalarında adamlarını bırakmıştı.

Bizim dağ, bayır, ova üzerine oturmuş işgalciler olduğumuzu hiç unutmamışlardı.

Kuşlar, ellerinden gitmiş, kanatlarından uçmuş viran topraklarının yılmaz bekçileri...

Her sabah arabalardan önce uyanıp
Seslerini duyuruyorlar.

Onların uyanışıyla aynı saatlerde çaldı
Geceleri susmayan, gündüzleri konuşmayan telefonum.

Arabalar uyanana, kornalar çalana dek konuştuk.
Uzun sürmedi.

Geliyordu ve beni görmeliydi.

Kocamdan ayrıldığımı, 'Kuş ev'e taşındığımı duy-
muştum.

Yıllar önce ne ise, bugün de oydu.

Geliyordu ve kalabalıklara karışacaktı.

Kalabalıktan hiç sıyrılamadık.

Onun ve benim çevremizde

Bedenlerimizi kurtaramadığımız çemberler vardı.

Bu çemberler 'Hulahop' değildi,

Her çevirişimizde

Bizi neşelendirip güldürmüyordu.

Tabii, hep de ağlatmıyordu, ama

Neresinden bakarsan bak çemberdi.

Kravatlı, fularlı, sakallı, sinekkaydı tıraşlı,

Purolu, Birinci sigaralı, postallı, ruganlı,

Tel çerçeve gözlüklü, kasketli yüzlerle kuşatılmıştık.

O, meddah oynamaktan kendini alamazdı.

Kalabalık, onun yüzünü canlandırır, renklendirirdi.

Maskesiz palyaçolardandı.

Bense söylev çekmekten yorulmamıştım.

Her anlatıcının dinleyenleri olur.

Üstelik terennümün tekrarlanan tek sesliliğinden bıkmışlar için her davul vuruşu, uyarıcı, heyecandırıcı bir tınıdır.

Davulu elimden hiç bırakmazdım.

O ve ben, işimiz düştü mü, uğrardık birbirimizin kentlerine.

Her seferinde sarılır, sonra hep ayrılırdık.

Birbirimizin arkasından sular döker, ağlardık.

Unutmak, unutabilen için kaçışların en kolayıdır.

Unutmayı denedik ikimiz de.

Birbirimizi unutmak istedik.

Kaçtığımız yerleri mi iyi seçememiştik ne,

Hep rastlaştık gecikmiş köşelerde.

Benim kale, cami, gecekondu duvarlarıyla sarılmış küçük kentime geldiğinde,

Uzak tutmazdı kendini benden.

Kalabalıkta beni izlerdi.

Bense onun izini hep sürmüştüm zaten

Uzaktan da olsa...

Ve yine bana kaçtı.

Arkasında siren sesleri, gaza köküne kadar bastı.

Hatırlamamıştı hatalardan dönüş olmadığını...

Dönmeye kalktığında geçtiğin sokakları tanıyamazsın.

Köşe başındaki bar açılmıştır.

Müdavimleri arasında tanıdığın tek yüze rastlayamazsın.

Yamacındaki iskelenin yerli yerinde durduğuna sevinirsin.

İskelenin, geçmişle aradaki bağı yeniden kuracağını umarsın.

Yıllar sonra ayağını bastığında altından akıp gitmiştir deniz,

İskelenin gövdesi, taşıdığı aşkların ağırlığıyla eğilmiştir.

Senin hangi kenarında ağladığın unutulmuştur.

Üzerinde dolaşan adımların, yükünü artırıyor dur yalnızca.

Yıllar önceydi o.

İskele gençken

Sana ve aşkına yataklık yapma gözüpekliğini gösterdiği için onurluydu.

Sonraları yolgeçen hanına dönmüştü.

Şimdi hangi sokaklarda arayalım birbirimizi?

Özgürlüğünü tattığı kaporta içinde gaz pedalına basmakta sınır tanımamıştı.

Siren sesleri kaportayı yakalayamamıştı.

Frene bir otelin önünde bastı. Geceyarısını geçmişti.

Kendimi en dinç, en zinde hissettiğim saatlerdi.

Sabahları atmaca kılığında sokağa dökülenler bu saatlerde kolları kanatları kırık, ertesi güne diş bileyerek hazırlanıyorlardı.

Ana caddeler dışında, toplumsal tasarruf önlemleri alınmış, gece lambaları söndürülmüştü.

Sokak aralarında sürüler halinde dolaşarak kendilerini koruyan kentli köpek çeteleri başlıca tehlikeydi.

Bir taksiye bindim.

Şoförün uzattığı sigarayı içmeyerek

‘İyi kadın’ olduğumu gösterdim.

Gece yarıları taksiye binişim,

Onu kaygılandırırıldı.

Çünkü yanındaki kadın,

Güneş, öğle vaktini gösterirken bile bindiği taksinin plakasını almasını isterdi.

Koruma görevi yüklenmesine karşı koymazdı.

Onun ise koruması hiç olmadı.

Üstelik çocukken de yoktu.

Benim de öyle.

Bu nedenle mi sirki seviyoruz ikimiz de?

Bu nedenle mi ikimiz de akrobat kılığına giriyoruz?

Şimdi kedilerin, köpeklerin, kaplanların,

Atların bakıcısı rolünü üstlenmesini

Bu nedenle mi kabullenemiyorum ben?

Beni görünce ip cambazlığına soyunuyor yine.

Bedenini yağlıyorum elimden geldiğince, kaslarını tanıyorum.

Taksiden indiğimde gergin, yabancı bir yüzle karşıladı beni.

Kaldırıma oturdum. Sustum.

İlk gün geldi gözlerimin önüne:

Renkli, püsküllü, Fransız eskisi, Alamancı yenisi şapkasıyla çıkmıştı karşıma.

İskele üstünde ilk 'Merhaba'sıyla beni güldürmüştü.

Şimdi, renkli, püsküllü şapkasının yerini asker kesimi saçları almış.

Beni kucağında taşımasıyla başlamıştı ilk yürüyüşümüz.

Devlet otoritesine selâm çakma alışkanlığı edinmiş şimdi.

Mesafeli duruşundan belli.

Kaldırımından kaldırdı, büyük bir otelin lobisine soktu beni.

Oturduk. Ne içeceğimi sordu.

Garsona dönerek söyledim içkimi.

Duraksadı biraz.

Yanındaki kadın, garsona değil, ona dönerek sipariş vermeliydi.

Ona yüklenen sözcülük görevine itiraz etmemişti.

Onun ise hiç sözcüsü olmamıştı.

Belki bu yüzden yüksek sesle konuşuyordu.

Ben de öyle.

Bu nedenle mi benimle kavga etmek istedi?

Aklına esen hiçbir şeyi yapamamanın hıncını mı benden çıkarmaktı niyeti?

Aklına eseni yapma rahatlığını bir güvenceyle değiştik:

Yani, gittik evlendik.

Seçtiğimiz güvence: evliliğimiz.

Savaş halini gerekli ve sürekli kılıyor.

Yara aldıkça,

başımızı daha çok gömüyoruz çatı altımıza.

Yalnız başına sanki hep sokaklarda,

O duvar senin, bu duvar benim, yalpalanır da

İki başına çatı altlarında korunuruz.

Çatı altları kafes, çatı altları kapan.

Açlık, sefalet, aman aman.

Parçalamasına ramak kalmıştı eşini.

Onu katil olmaktan, çatı altından sonra dam altına girmekten

Ben kurtardım. Bana düştü bu görev.

Aslında yiğitlik gösterip beni aradı.

"Beni aldatabilecek bir kadın istıyorum artık," dedi.

Ona bağımlı olmayan bir kadın.

Alışverişte, elinde torbalarla, ardınca yürümediği, Geceleri annesinin evinden arabayla almaya gitmediği bir kadın.

Ayak bileklerimi tuttu, ovaladı.

"Bu yollar seni hırpalamış, benimle dinlen," dedi.

Ayaklarımı çektim. Pabuçlarımı çıkarttım.

Sokağa koştum. Toprağa bastım.

Geldi. Saçlarımı okşadı. Sımsıkı sarıldı.

Uzun uzun kokladı. "Gitme," dedi.

Gittim. Gün ağarmamıştı daha.

Gittim. Ertesi güne kadar.

Ertesi gün ne zaman gelir, bilmem. Bildiğim şu:
Bir yeniye başlandığı zaman eski terk edilmeli
Ve eskiyi terk etmenin pişmanlığı taşınmamalı.

Pişmanlık, onarılması olanaksız hatadan başka
nedir ki?

Eski, henüz sürüyorsa,
Yeni, bir zorunluluk olana dek beklemeli.

"Beni içinde saklı tut.

"Benim de yapacağım bu."

"Beni içinde saklı tut, bugünlük saklı tut. Benim
de yapacağım bu."

Ancak unutma: alışkanlıkların tutsağı olma.

Gün gelir, alışkanlıklarla ömrüm tükendi, dersin.
O gün yalnızca yeniye başlamak için çok geciktiğini
anlarsın.

Eskiler tüketmesin seni.

Tekrarlarla yitirme zamanını.

Bugünü ve yarını savuşturma.

"Şimdilik beni içinde saklı tut. Benim de yapaca-
ğım bu olacak."

Gittim. Pabuçlarım ayaklarımı vurup kanatana
kadar yürüdüm.

Kaçtım. Otel odasının kaçamak yataklarından,
eşantıyon içkilerin acı tadından, beş yıldızlı binalarda
unutulan, evlerde hatırlanan ahlâktan.

Hep bir kapı arayan yalnızlardandım yine.

Çocukluğunu tek başına geçirenler kurtulamıyor
yalnızlıktan

Alıştıkları hüznü yitirdikleri zaman,

Kendilerini yitirdiklerini sanıyorlar.

Hüznümü yakalamıştım. Yine yalnızdım.

Ayaklarım kanıyordu ve kapı arıyordum.

Yalnızlığın parasız pulsuz bir yolculuk olduğunu

İtiraf etmekten çekiniyordum.

Yalnızlığın şizofreniye koşmak olduğunu açıkla-
maktan

Korkuyordum.

Yalnızlığın döl yatağından sakat çocuklar çıkma-
sından

Kaygılanıyordum.

Karısına sığınıp, karısıyla yalnızlıktan kaçmaya uğraşıyordu o.

Geleceğinin, emeklilik günlerinin yatırımındı karısı.

Bir kuşak öncesindeki şarkıcılar, aktristler ulaşmaz gençlikteydi.

Çocuğu büyüdükçe eskiyordu, yaşlanıyordu.

Çocuğunun bir an önce büyümesini istiyordu.

Günlük didişmelerin tutsağıydı karısı.

Ne geçmişin ballı sohbetleri ediliyordu aralarında,

Ne de bugünden farklı bir gelecek tasarlanıyordu.

Her gün bir öncekinin kopyasıydı ve karbon zehirlenmesi geçiriyordu o.

Ne şarkı söylüyordu artık,

Ne de bir doğruyu savunmak adına kıyasıya kavgaya dövüş ediyordu.

Bir günü daha geçirmek için güne başlıyordu.

Uyuyabildiği kadar uzun süre yatakta kalıyordu.

Ne ağaclar kalmıştı altında yürüdüğü,

Ne de fotoğrafını çekmek istediği bir şey...

Ona karşılık veremeyen sürekli eleştirdiği televizyonu, itirazsız onu dinleyen karısı ve kurallarını illettiği çocuğuyla yalnızlığını unutabiliyordu o.

Aynı tabağa kaşık sallayacak kadar yakındı karısıyla.

Çocuğunun söylediği her söz, karısıyla arasındaki muhabbetin kaynağıydı.

Bütün öbür kaynaklar kurumuştı.

Çocukluğunda görmediği kardeşi evinde, annesi telefonda, babası karşı sokaktaydı.

O da bir aileydi artık, komşuculuk oynayabilirdi.

Yalnızlığımın ortağı, reddettiği kalabalıklara tutsak düştü.

Çiçekleri, dam altında kırların başıboşluğunu anımsatan sakinleştiriciler.

Fabrikaların siren sesi yerleşmiş kulağına.

Yatması, kalkması, oturması, konuşması sirene bağlanmış, saatli.

"Serum şişelerine bağlanana kadar direnilir aşka."

Evinin pencereleri çivili.

Girdiği kapıdan çıkamayacak kadar yorulmuş.

Yalnızlığa gece düşlerinde koşabiliyor ancak.

Hüznü taşıyamayan yüzünden maskesini hiç çıkarmıyor.

Plastik kuklaları konuşturuyor, güldürüyor.

Ama gözlerini gizleyemiyor.

Bu gözlerle teslimiyeti daha ne kadar sürdürebilecek ki?

Gün nasıl da kavıyor hepimizi...

Akmayan sular, kesilen elektrik nasıl da günün konusu oluyor.

Ve en kötüsü alışkanlık.

Nasıl da benimsiyoruz kereste yığını mekânlarımızı

Gözümüzü açar açmaz demlenen çayı,

Kül tablasını yerinde bulmayı

Yanında pasaklı dolaşabildiğimiz eşlerimizi.

Yeni bir sevda ne getirecek ki tembelliğini taşımaya başladık hepimiz.

Yalnızlıktan korkuyoruz bugünlerde.

Yeniden başlamak, zaman ve güç kaybından öte bir anlam taşımaz oldu.

Biliyoruz, biliyoruz ki yaşılanıyoruz.

Kapımızın çalınmadığı gecelerde ağlamak için erken,

Ama yine de katlanamıyoruz gürültüsüz geçen bir geceye.

Çocuklar bir büyüse, bir büyüse çocuklar, serbest kalacağız.

Önce aile vardı, sonra aile.

Yarın biz yine aileyi buluruz.

Şimdi biz aşk romanları okumuyoruz.

Yazmıyoruz da...

Bir yaştan sonra aşkı göze almak:

Karşı koymak, acıyı taşımaktır öncelikle.

Ne bedel ödeyeceğimizi kestiremediğimizden

Göze alamıyoruz aşkı.

Televizyondaki filmin sonunu bile –uyuklayan gözlerle kaykıldığımız koltukta– zor getiren bedenimiz direnemiyor.

Karşı koyamıyor, yatağından, buz dolabından, çamaşır makinesinden ayrı kalmaya.

Eşyalardan kurulu ev düzeni terk edilemiyor kolay kolay.

Aşk, kapıyı çarpıp çıkmaktır.
Aşk, bir bavulla paspas üstünde kalmaktır.
Aşk, sokaklarda turlamaktır.
Aşk, birini terk edip başka birine gitmekle baş-
lar.

Terk etmek, acıyı sırtlamaktır.
Acıya yer yok. Acıyı taşımaya güç yok.
Şimdi biz uzak duruyoruz aşktan.
Biri biter, öbürü başlar,
Ama hep aynı, hep aynı deyip kaçıyoruz.
Aşk, karısı, kocası ve onlarla birlikte,
Evi, arabası olmayanların lüksü.
Yitirecek hiçbir şeyi olmayanlar aşkı tadar.
Bedel ödemeyecekler...
Karşı koyup direnmeyecekler...
Acıyı taşımayacaklar...
Aşk o zaman kolay. Aşk o zaman kaçınılmaz.
Biz uzak duruyoruz aşktan.
Bizim için zor, bizim için, gördüğün yerde tüye-
ceğin tehlikeli bir madde artık aşk.
Her şeye rağmen aşk yine de var
Ve her şeye rağmen bir tek yalnızlar kaçamıyor-
lar aşktan.

Seyyar yaşamaktan kurtulamadım.

Çocukluktan gelen bir alışkanlık bu.

Bir evden bir eve, bir okuldan bir başkasına

Sürekli değişen yüzler, farklı mahallelerde.

Mum ışığında görmeye de alıştı gözlerim,

yüz mumluk ampulde kamaşmaya da.

Yalnızlığımı taşıyorum her yere.

Arkamda büyüyen bir ordu; kimseye veda etmiyorum.

Benim ayağım takılmıyor mu, tökezlemiyor muyum ben?

Yalnızlığımı taşıdığım her yerde

Benim de var kocam, benim de var çocuğum.

Çatı altlarından çıkaramıyoruz başımızı, yine sürülürüz korkusuyla.

Göçebelikle büyüyenler erken yoruluyor,

Yerleşik düzen, en kolay, göçebelerin aklını çeliyor.

Ama çingene ruhu kolay kolay bozulmuyor

Yalnızlık hep ensende dolaşıyor, ayaklarına dolaşmıyor,

Aklının orta yerindeki koltuğundan hiç kalkmıyor.

İtiraf etmeli ki, yalnızlık ağırlaşıyor,

Telefon çalmıyor,

Telesekreterdeki eski notlar dinleniyor,

Televizyon ve teyp, ikisi bir arada açılıyor,

Salondaki yetmiyor, arka odalardaki ışıklar yakılıyor.

Vur beline rakının, ardarda yak sigarayı.

Nedir bu efkâr? Neye inanacağım ben şimdi?

İdeolojileri kör kuyuda boğdular,
Zindanlarda kırbaçtan geçirip astılar.
İdeolojileri mezarlıkta ziyaret edenlere,
Mezarın başında günah çıkaranlara 'Deli' dediler
İdeolojilerin gömüldüğü yerden amaçsızlık yolu-
na sapanların önlerine paralar serdiler,
Şiddet liralari yağdırdılar gökdelenlerden,
Biçerdöver ayaklı köprüler inşa ettiler, yolları
uzattılar.
Çocuklarla tuttular yolları,
Kırk yılın Smith Wesson'u, göz göre göre esir al-
dı bizi.
Smith Wesson'un yanında füzeatar, uçaksavar da
hediyesi.

Yalnızlık ağırlaşıyor.

Kızım uyumuyor.

Onunla uyur numarası yapıyor, sonra tilki gözü-
mü açıp kalkıyorum.

Uykuya, yorgunluğa direnerek masanın başına
çöküyorum.

Bugün "Yılbaşı"

Yılbaşına, kızımı uyuturken, yatakta girdim.

Dışarıda havai fişekler patlatıldı, komşulardan
çığlıklar koptu,

Alkış tufanı kulaklarımızda patladı.

Eski yıl tokatlandı,

Yeni yıl, yeni karşılaşılan kadın ya da adam gibi

Günahsız, hatasız varsayılarak kucaklandı.

Kızım, "Artık havai fişekten korkmuyorum," de-
di.

Ben de korkmuyorum.

Patladıkları yerde sönmeye başlıyorlar kaygısı
duymuyorum.

"Sonuç hep aynı nasıl olsa," deyip

Yalnızca sonuçları anlamlı kılırsak

Başlangıçlar yer alamaz hayatımızda.

Eskileri vermek için hiç eskici yolu gözlemeyiz.

"Eskiler alırım!" narasını hiç duymaz kulaklar

Eskiciler, kendimi bildim bileli var.

Ve demek ki eskiler veriliyor, ya da

Her şeyi paraya çevirmeyi öğrenmişler tarafın-
dan satılıyor eskiler.

Her şey eskiyor.

Lambası yanmıyor, cıvatası tutmuyor, eskiyor.

Öğrenmekle, kullanmakla başlıyor eskime,

Ezberlemekle hızı artıyor eskimenin.

Adam kadını, kadın adamı zaman içinde ezberliyor.

"Kocam pırasayı sevmez."

"Karım, çayı şekerli içmez."

Ezberi tekrarlamak usandırıyor.

Çoğumuz usandığımızı gizliyoruz.

Küçüğü, tazeyi, yeniyi seçiyoruz.

Yine de eskiyi kucaklıyoruz.

Yıpranmış eşyaları kullanmasak bile

Bekletmeden atamıyoruz, satamıyoruz.

Eskileri satacak kadar vefasız değilim.

Eskileri saklayacak kadar hayata karşı ise hiç değilim.

Firavunlar, mumyaları dikti de ne oldu? Mumyalar ortak mala dönüştü.

Piramitleri labirentler üstünde yükselttiler de ne oldu?

Labirentlerde çürümüş bedenlerin yanında

Hükümranlığını ilân etmedi mi altın gerdanlıklar?

Yüceltilen insanlar aşağılanmadılar mı altınların altında kalarak...

Biz karılarımızı ve kocalarımızı
Sürüye sürüye öldürmüyor muyuz?
Sürüne sürüne ölmüyor muyuz?
Eskimenin sonu ölüm, ölümden kaçılmıyor.
Beklenmedik bombardıman, aşağılık bir tuzak.
Bıçak darbesi, hesaplı, plânlı.
Rulet, açık kapı bırakma sahtekârlığı.
Enfarktüs, ani darbe.
Topyekûn savaş, en saygı değeri.

Tutsağı olabilirim diye, başını benden çevirme.
Korkak korkak kuytulara gizlenmeye kalkma.
Seni hiç terk etmeyeceğine inandığın karın,
Gizlendiğin kuytuluk değil de ne?
Unutma! Unutma, kuytuluklar mekânımız olma-
dı bizim.

Biz hiç korkmadık mı? Sessiz sessiz ağlayacak yer
aramadık mı hiç?

Yine de her defasında gürültülü kentin en gürül-
tülü yerine attık kendimizi.

Bizim gibi, sorulardan kurtulamamış, üstelik so-
ruları her gün çoğalan

İnsanları aradık. O insanların gözlerine hayran
olduk,

Bedenlerini sıcak bulduk.

Sunulan kolaylıklar, sağlanan rahatlıklar

Sanki hep bizi kandırmak içindi ve kanmadık
biz.

Biz, ayakları yere basmaz, enayi, işini bilmezler
olduk.

Biz yaşamı kaçırmamak kaygısıyla kıvranırken,

Birçok hayatı kendi hayatımıza sığdırmaya uğraşırken,

Bizi seven insanları üzen, onlara acı veren bencil-
ler, kadirbilmezler olduk.

Biz, düşünmekten uyku uyuyamazken, yemek
yemeyi unuturken,

Ve düşüncelerimizi günümüze uyarlayamama-
nın,

Ya da günümüzü düşüncelerimize uyarlayama-
manın hüznün yükünü taşıırken,

Kendine bile bakamaz serseriler olduk.

Sığınaklardan başımızı çıkarabilecek miyiz?

Kentin göbeğinde, herkesin günde defalarca

Üstünden, yanından, önünden geçtiği sığınaklar-
dan?

Hiç alacaklı olamayacağız, değil mi?

Hep borçlandığımız söyleniyor bize.

Hesaplar çıkarılıyor, rapor isteniyor, soruşturma
açılıyor.

Direniyoruz; borçlu olan sizsiniz, biz değil.

Kabul etsek, borcumuzu ödeyelim desek daha da
gömülüyoruz borca.

Tehdit ediliyoruz: "Ya sen ölürsün, ya ben!"

"İkimiz de yaşasak," diyorsun. Mümkün olmadı-
ğını söylüyorlar.

"Yapacak bir şey yok. Peki o halde ben kalayım,
sen öl," diyorsun.

"Seni perişan etmeden, senin işini bitirmeden ben
gitmem," deniyor.

Oysa, hesaba göre, daha defalarca işten kovulacağız.

Defalarca âşık olacağız. Ölüp gitmek niye şimdi?

Ölüme meydan okuyamıyorsan, tutkuyu barındıramazsın.

Tutkunun bittiği yerde kavşak değiştiriyorum.

KADIN, TUTULDUĞU ADAMA KAFA TUTUYOR

Tutkunun bittiği yerde kavşak değiştiriyorum.

Yeşil lambayı beklemiyorum.

Yeşiller senin olsun

Ben kırmızıda gaza basıyorum.

Ya takip edersin, ya etmezsin.

Açık yollar, güler yüzlü kadın trafik polisleri

Ve güneşli havalarda subaşı sefaları senin olsun.

Senin olsun biletli uçak yolculukları, tarifeli tren seferleri.

Senin olsun toplumsal aile lokantaları, mesai bitimi yürüyüşler.

Senin olsun sığınılan bilgisayarlar

Ve yalnızca bilinenleri tekrarlayan sohbetler.

Senin olsun piponun dumanını dağıtan geniş salonlu, yatağını her dem ısıtabildiğin kadınlı ev.

Karın, usul usul adımlı, mahzun duruşlu, ulaşılmazlığına tutkun,

Eli kolu senin gülüşüne bağlanmış.

Şimdi umutsuz, köşesine büzülmüş

Buğulu buğulu, kapalı bulutları sana gönderiyor.

Pişmanlık suları yağıdırıyor üstünden üstünden.

Karın, bir adım ileri üç adım geri seni izleyen,

Lavanta kokulu çarşaflar seren ve koynunda soluklarını dinleyen,

Doymayan midene sigara börekleri saran,

Yeni ve fazla sözcükleri kaldırmayan aklını

Gece sessizliğine emanet eden

Yüreğinin kor tanesi oğlunun alevini körükleyen,
Başarılı kocayı kokteyllerde temsil eden,
Kapalı kış günlerini üstüne salıyor şimdi,
Kafanı kaldırdığında kar, buz ve çıkmaz sokaklar...

Senin olsun gözlerine bakarken ağlayan,
Evli bir erkeğin ulaşılmazlığıyla büyülenen,
Başını omzuna dayayıp şefkatinden başka bir şey istemeyen,

İşinden sıkılıp seninle gününe çözümsüzlük, bilmece ve anlatacak konu getiren saatlik sevgililerin.

Ve senin olsun tortuların.

Masuma, çelimsiz, buğulu bakışlara,

Her şeyden önce ilklere olan tutkun senin olsun.

Senin göğsünde öğretici yazıyor.

Sen bilmeyenlere öğretiyorsun,

Öğrencilerine sevdalanıyorsun.

Senin gözün savaşı kesmiyor. Kılıçları çekemiyorsun.

Rus ruletini ise hiç bilmiyorsun.

Daya bakalım tabancayı şakağına:

Tabancayı dayarsan ancak Tuna gibi akabilirsin.

Tabancayı dayamazsan Tuna ne büyük nehir dersin.

Akar da akar, akar da akar.

Fırat'ın deli sularından söz etmeyen arkadaşın var mı?

Sen de bana Fırat'ı anlatma. Bana sularında yüzdüğün Fırat'ı anlat

Bana kaybettiğin heyecanını anlatma.

Heyecanın aktığı nehirlere bırak kendini.
O nehir yoksa, öl! Neyi bekliyorsun?
Ben hiç ara durak olmadım.
Ben ulaşılacak kenttim ve ben ulaşılacak kentim.
Molanı başka duraklarda ver.

Bildiğin bir şeyi hatırlatayım sana.
Senin mitinglerini seyrediyorum şimdi ben.
Senin mitinglerin provokasyonlara açık.
Senin mitinglerinde ajan provokatörler cirit atı-
yor.

Senin mitinglerin benim heykellerimi seyretmi-
yor

Benim resimlerimi görmüyor.
Mitinglerin için meydanlarımı açtım; ama ezip
geçesin diye değil

Bana günümüzün tökezleyen aşklarını anlatma.
Renklerime kara çalma.

Kara istediğim zaman siyahlarımı giyiyorum
Mezarlığa gitmiyorum; tam tersi:
Siyahlar içinde anarşistlerin içine dalıyorum.
Aşkı anarşistlerle reddediyorum.
Aşkı anarşistlerle ateşe veriyorum.
Sonra çalı çırpının çevresinde dans ediyorum.
Dans ederken yeniden aşkla kuşanıyorum.
Bana sığınaklarda yaşanacak mutluluk kaçamak-
larını anlatma.

Ben ne masumum, ne vicdan avcısı
Ne de ilkleri tadıyorum diyen sahtekâr oltacı.
Sen ne anlatacak konusun, ne delicesine macera,
Ne acılarımın adamı, ne de heyecanlarımın dura-
ğısın.

ADAM, KADINA BAĞIRIYOR

Korkutuyorsun beni, korkuyorum senden, korkuyorum.

Beni ateşe atıyorsun, kendini yakıyorsun.

Sonumuz yok.

Aşk, sokaklarda sürükleyemez beni.

Ömür boyu sürecektir sevdam, oğlum bütün yenilerin önünde engel.

Kırmızı kurdelesini yollarını kesiyor, bıçak darbesinden keskin

Canımın bir yarısına, sana rastladım diye öbür yarısını bırakamam.

'Başımı alıp giderim' özgürlüğünü kaybettim

Başını alıp gitmek, 'her ne pahasına olursa olsun' özgürlüğü.

Bedelini ödeyen, alıp başını giden.

Bedel, oğlumu kaybetmek. Ben bu bedeli ödeyemem.

Üstelik bedel yalnızca bana ait değil. Oğlum da ödeyecek.

Sürgünde geçecek ömrü. Benim gibi.

Sürgünde geçen ömür, yerleşik düzen tutkunu yapabilir onu;

Benim gibi.

Sürgün, belki de kaçak dövüştür.

Sürgün belki de reddir, isyandır.

Oğlumu isyancı yapmam doğru mu

İsyan edecekse önce neye isyan edeceğini öğrenmeli.

Yoksa isyancılara isyan edebilir.

Oğlumu riskli bir gel-git akışına sokmam,

O, kararsız, tutarsız, ilkesiz de büyüyebilir.
Biz sürgünlerde büyüdük sevgilim.
Sürgünler, yerleşik düzeni en iyi sürdürebilenler-
dir.

Oğlum önce bunu öğrenmeli.

Adam sustu, kadına sarıldı;
Deli divane sevişti ve ağladı.

KADIN

Oturduğun ülke adı	Korkak.
Oturduğun kent	Sığınak
Oturduğun mahalle	: Kaçanlar
Oturduğun sokak	: Mahzen
Oturduğun daire	: 0.00000000
Komşu adı	: Konuşmaz
Komşu adı	: Dinlemez
Komşu adı	: Düşünmez
Komşu adı	: Bilmez
Komşu adı	: Hissetmez
Komşu adı	: Hatırlamaz
Komşu adı	Tanımaz
Komşu adı	: Duymaz
Komşu adı	: Görmez
Komşu adı	: Koklamaz
Komşu adı	Yaşamaz

ADAM

"Seni sevmediğimi, seni istemediğimi sanıyorsun, değil mi!" diye bağırdı.

"Çocuğumdan ayrılamam, çocuğumu bırakmamam.

"Aşkı öldürmek zor, ama başka da yolu yok," dedi.

Kadının gözlerinden yaşlar indi.

Adam, tohumlarını dışarı bırakıyordu, içeri bırakıp oğlan çocuğu dileyene dek.

Gündüze vurulmuştu; gündüz ömrünü tamamlamıştı.

Geceye vurulmuştu, gece ömrünü tamamlamıştı.

Yine de vazgeçmedi günden, gecedен.

Bozkırda karşılamak istedi günü, dağdan uğurlamak geceyi.

Bir oğlan diledi. Sabah vakti, yağmurlu bir havada.

Patikleri vardı yağmurun, pıt pıt geziniyordu yüzünde.

Maviş mavişti yanakları göğün. Süt kokusu yayılmıştı havaya.

Biten bir umudun sürüklediği sığınak çocuk;

Tüketilen inançların, kaybolan dostların,

Gerçekleşmeyen amaçların yarattığı hayal kırıklığında,

Hayatı yeni baştan kendi ellerimle şekillendirebilirim umudu veren.

Umutsuzluktan kaçışın, kurtuluşun yoluydu çocuk.

Tavşanın ağzından bir niyet çıktı. Açtı baktı: bir oğlan çocuğu.

Oğlan çocuğu doğdu, babasına güldü.

Oğlan çocuğu adım attı, düştü, adım attı, düştü; adım attı, babasını elinden yakaladı.

Oğlan çocuğu "Baba," dedi.

Oğlan çocuğu daha neler neler diyecek,

Neler neler yapacak.

Babanın hiç terk etmeyeceği, terk edemeyeceği oğlu.

Oğlan çocuğunun annesi ise büyümüyor.

Oğlan çocuğunun annesi eskimiş.

Oğlan çocuğunun annesi zaten yalnızca huzurevi yöneticisiymiş.

Oğlan çocuğunun annesinin elinde yeni şantaj aleti: oğlan çocuğu.

Oğlan çocuğunun annesi terk edilirse fidye istiyor.

Fidye: babanın, çocuğunu hiç görmemesi.

Baba, bu fidyeyi ödeyemez, ne bugün, ne de yıllar sonra.

ADAM

Bedel ödemeye yokum.

Ödeyeceğim bedel ağır; altında ezilirim.

Ezilmektense kaçarım.

Nereye, nasıl? Bilmiyorum.

Yüz binlerce evde ışıklar yanıyor.

Çocuk çığlıkları yükseliyor çoğundan.

Çığlıklar duvarlar arasında,

Pencereler sıkı sıkıya kapalı;

Kapılar yabancılara açılmıyor.

Çocuklar odalara kapatılıyor.

Çığlıklar sokaklara taşmıyor.

Benim evim sessiz. Oğlum, yatağında, sakın, huzurlu uyuyor.

Ben çığlıklar duymak istemiyorum.

Aşkın bedeli bu kadar ağır mı?

Aşkın bedeli,

Bir kentin, çığlıkların altında kalması kadar

Ağır olabilir mi?

ADAM

Değiştirmeye gücüm yetmiyor.

"Hadi!" diyor karım bana. "Ya git, ya kal!"

Ne gidebiliyorum, ne kalabiliyorum.

Evin içinde bir odadan ötekine kaçıyorum.

Kitap kapaklarıyla yüzümü örtüyorum.

Televizyonu sürekli açık tutup,

Evdeki sessizliği bozuyorum.

Ve oğlumla konuşuyorum,

Dalgın bakan gözlerimi gizlemeye çalışarak.

Aklıma düşen soruların yanıtları ya yok,

Ya da yanıtlar acı;

Yanıtlar korkutucu, yanıtlar "Al başını git!" diyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum kendime.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor bana.

Ne istiyorum?

Koca rolünü oynuyorum; yetmiyor mu?

"Yetmiyor!" diyor. Yetmediğini ben bilmiyorum muyum?

Biliyorum ama, elimden daha fazlası gelmiyor.

Konuşmaya çalışıyor benimle, bir konudan öbürüne sığıyor,

Öbür konudan ötekine atlıyor.

Çırpınıyor. Çırpınışını izlemek bile istemiyorum.

Üzüntü çöküyor içime. Çaresizlik sarıyor beni.

Ne yapayım?

Hiçbir şey yapmak istemiyorum. Gücsüzüm.

Onun kırılmasına katlanamıyorum.

Yine de gitmek istiyorum. Beni tutmasa, tutmasa beni...

Sinirleniyor. "Oğlunu göremezsın!" diye bağı-
yor.

Göze alamam. Oğlumdan uzak kalamam.

Nasıl yapmalı?

Yolları kesmişler

Ana damardan kan akıtmaktan başka çıkış yok.

Kol damarlarıma bakıyorum.

Kol damarlarımı tutuyorum, sıkıyorum, morartı-
yorum.

Tek bir sözcük dolaşıyor damarlarımda: Ölüm.

Ölümün getirdiği kayıtsızlıkla kuşanıyorum.

Restorantlarda yemeklere sürüklüyor beni.

Arkadaşları kadeh tokuşturuyor.

O, neşeli kadını sahneliyor.

Ben, 'her şey yolunda' siparişleri veriyorum.

Gece, uyumlu çiftlerin, hava durumunu tespit ra-
porlarını tamamlamalarıyla sona eriyor.

Sevişmek istiyorum, vücudum sıcak, dokunuyo-
rum ona.

Birden, ama birden soğuyorum.

Ellerime çığ düşüyor, onu üşütüyor, üşüme titre-
meye dönüşüyor.

O titreyince, ben sarılıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, başka bir kadın.

Beni kışkırtan kadın.

Evini yeni terk etti.

Yalnızca bir kez ağladı.

Teybi açtı, bütün sokağa opera dinletti.

Ağlayışını yalnızca ben duydum.

Kaseti değiştirdi, rock'n'roll çaldı.

Dans ederken morarmış kollarını ben tuttum.

KADIN, ADAMIN KENTİNE TAŞINIYOR

Haydarpaşa Garının karşısındaki mendirek,
Nakışlı, beyaz bir örtüyle kaplı.

Bir kıpırtıyı öbürlerinin izlediği martı sürüsü bu.
Kıpırtılar artınca, apak bir paraşüt, mendireği ha-
valandırır sanki.

Hava nereye akarsa aksın, martılar istedikleri
yerde durur,

Vapurdakileri uğurlar, trendekilere el sallarlar.

Garın merdivenlerine oturup ızlıyorum martıla-
rı. Boğaz tokluğuna mendirekte yaşayanları.

Martıların bazıları erkenden uyanıp, mendirekte
yer tutup, öbürlerine kir alıyor mu?

Aralarında kabadayılar ve çeteler de var mı?

Kavgacı çeteler en çok yiyeceği toplayıp haraç
kesiyor mu?

Bir kadın, elindeki biletleri katlıyor,

Çizgiler çiziyor ojesi dökülmüş tırnaklarıyla.

Paltosunun yakasında, bir hayvanın tüyleri azal-
mış çirkin kuyruğu.

Dişleri takma.

Biletlerin tarihini değiştirmiş.

Tek başına yaptığı işin sorumluluğu ağır gelmiş-
çesine bana dönüyor.

Kendi kişiliklerine inançtan yoksun,

Kocalarını sığınak belleyip,

Ancak kocalarıyla kimlik bulabilen,

Her işi kocalarının yapmasına alışkın,

Bilet değiştirme işinin büyük bir kişisel etkinlik olduğunu sanıp,

Bunu da yüklenemeyen bir ağır işçi, kadın,

Dışleri dökülmüş bitkin bir ağız,

Anlatıyor biletleri nasıl değiştirdiğini.

Gökyüzünde değil, mendireğin üzerinde uçan martılar gibi,

Kendi ęevrelerinde turlarını tamamlayan balıkçı tekneleri gibi,

O kadın da ęalıřtıęı semt ile oturduğu semt arasından başka bir semte uğramamış yıllardır.

Kocasıyla, doğup büyüdükleri yere gideceklermiş yakında.

Biletleri almışlar almasına, ama,

Sürekli erteleterek, tadını ęıkarıyorlarmıř

Yolculuğun kendi ellerinde oyuncak olmasının, ilk kez.

İstasyonda görevli erlerden biri yanaşıyor daha sonra.

Eline hiç fazla para geğmeden, tüfeği omzuna atınca fiyaka satanlardan.

"Gevrek gibisin," diyor.

Simitçi dostlarından öğrendiği tek lâf bu, istasyonda.

Vapura bindim.

Kış ortası vapurun güvertesinde ęay iğerken,

Damlasını sığratmayacak kadar 'Hazır ol!'da deniz.

Biręok kişi kurtarıcı yerine koyuyor güverteyi.

Hep aynı kenti, sokağı, evi, kadını ve adamı görmüşler.

Güverte kurtarıcı. Nasıl bir kurtarıcı ise,
Nereye gitseler, nereye baksalar, kafalarında
Hep aynı görüntüler.
İsteseler de, istemeseler de
Her gün aynı çerçeve, aynı kompozisyon, aynı
fotoğraf.

Denizin enginliğinde, onlar dalıyorlar aynı delik-
lere.

Aynı kenti, sokağı, evi, kadını ve adamı görüyor,
düşünüyorlar.

Foto şipşak, foto şipşak.

"İstemez, istemez!"

"Fotoğraf çektireceğiz de ne olacak? Hep aynı
görüntüler."

Bir ses bu. Öbür ses ise:

"Çek. Çek!"

"Öyle bir çek ki, uzaktan da olsa, arkamda bizim
semt görünsün."

"Çoluk çocuk, karım, kocam, sığmıyor muyuz
çerçeveye?"

Ben çerçeveye sığdıramazdım sokağımı, semtimi,
hatta kentimi.

Raylar uzun, çok uzundu...

Uzaklarda bırakmıştım kentimi...

Kentim benim çalışma odamdı...

Odam, alnımdan öpmüş, uğurlamış, usulca ka-
patmıştı kapısını.

ADAM

Sıkı bağlanmış kravatım, ütülü ceketim, boyalı pabuçlarım,

Şifreli çantam ve tıraşlı yüzümle

Çıktım aynı kapıdan, aynı sabaha.

Aklımı çelen kadın, yolumun üzerinde duruyordu.

Ana caddenin ortasında kızının saçına kurdele takıyordu.

Arabayı durdurmadım, yavaşlattım,

Camı açıp el salladım.

Çok işim vardı, işe yetişmeliydim.

Bütün işler beni bekliyordu, geç kalmamalıyım.

İşe vardım. Daha kimse gelmemişti;

Telefonlar çalmıyordu, faks işlemiyordu.

Yine de, olsun, çok işim vardı;

Geç kalmıştım ve yorulmaya başlamıştım bile.

Yüreğimi dağlayan kadın da işinin başındadır şimdi;

Kızını okula bırakmıştır çoktan.

Bir telefon etsem, etsem de ne desem?

Nasıl da anlatacak bir şeyler bulur o; tuşlara basıversem.

Aradım onu.

Sürekli açıklama yapma çırpınışıminin verdiği te-
dirginlik büyüyordu;

Birbiriyle ilişkisiz konuları ard arda sıralıyordum.

Güldürüyordu beni; işin kötü yanı, düşündürüyordu.

Düşünmek istemiyordum.

O kadını alıp kaçmalı mı?
Nereye? Ne yapmaya? Bilmiyorum.

Hayat, arkasından sürükleniyor o kadının.
Peşine takmış sürüklüyor hayatı.
Benimse tam tersi: Önümde gidiyor hayat,
Ben hep gerisinde kalıyorum.
O kadın değirmenler kadar güçlü mü?
Projektörler kadar acımasız mı yoksa?
Nerede akşam, orada sabah, elinde votka bardağı,
Loş bohem evlerde mi büyümüş ya da?
Belki de boşvermiş her şeye;
Her şey ucuz, her şey kolay, her şey anlamsız,
Her şey değersiz onun için.

Yoksa -kızına rağmen- bu kadar çabuk terk edebilir miydi evini?

Bir de hep kendi için yaşamış o.
Kurallarını kurmuş, duvarlarını örmüş,
Kafasını geriye çevirip bakmamış bile.
Baharı kışa çevirmiş, kuşlar göç edemedi,
Ani bir tufanla düşürmüşler dallarından;
Yapraklar bir gecede sarıya dönmüş, kurumuş.
Gök gürültüsü camları kırmış, tavandan sağanak
akmış.

Kocaman bir adam, -kocası- sabaha karşı ilk kez
O kadının karşısında ağlamış.
Ama o yeni evinde masasının başına çökmüş,
Sırtına battaniyesini almış,
Elinde sürekli yanan sigarasıyla,
Yazmış, başını kâğıtlara gömmüş.

Kapının üzerinde birkaç kilit;
Tek bir ışık yanıyor masasının üzerinde.

İçkiyle tedirginliğini atıyor kadın.
Masanın başında yazıyor. Sigarası sönmüyor.
Çiçeklerin susuzluktan kıvranışını izliyor.
Yaprakların boyun büküşünü.
Kan, damarlarından çekiliyor kadının,
Tutamıyor.

Yalnızlığa sığınıyor kadın,
Hep kaçtığı ve hep tutsak düştüğü yalnızlığa.
Aslında dünyada sığıntı gibi yaşıyor; çaktırmı-
yor.

Onu, dünyanın uçurumundan yuvarlamaya kal-
kanlara

Ok atıyor tam alnından vurmacasına;
Çelme takanların ağzına dayıyor namluyu.

KADIN

Öleceksem Ilgaz Dağından atlamalıyım,
Bana mezar olacak ovanın ortasına.
Nemrut'tan güneşin batışını seyrederek düşmeli-
yim.

Erciyes'te donarım, haddim değil;
Ağrı'da üşürüm, imanım değil;
Fırat'ta boğulurum, kadrim değil.
Aşka karşı gelirim, hasmım değil.
Aşka karşı gelenleri bağışlamadım, elimde değil.

Pelerin giymiş, saçlarına kelebekli toka takmış,
Ayakkabıları rugan, çorapları ponponlu.
Gözlerine bakıp kafa tutuyor, elini tutup bırak-
mıyor,

Kucağına çıkıp inmiyor, koynundan başka yerde
yatmıyor,

Başını, karnını tutup yalancıkta,
Ya da sahicikten hasta oluyor,
Kenara çekilip boyun büküyor,
Ve sürekli kimliğini hatırlatıyor sana:
Anne, anne baba, baba.
Bozyapları yerli yerine oturtmak
Ne kadar da kolay, çocuk için.
Bense hiçbir bozyapın yerini bulamıyorum;
Yaplar hep boz oluyor.

Çocuğuna sarılıp, aşkını özlüyorsun yana döne.
Öldürücü bile olsa aşka karşı gelmek, akıl değil.

ADAM

Her yer alacakaranlıktı.
Sen de: sabaha karşı, ben diyeyim: geceyarısı.
Her yer alacakaranlıktı.
Telefonumla fırladı sokağa.
Her şeyi terk edip çırılçıplak yürüdü bana.
Kadınların satıldığı, eroin pazarının yapıldığı,
Hırsızların toplandığı noktada buluştuk.
Kimse görmesin diye.
Bana sevdalandığını sanmıyorum. Onunkisi aşk.
Yarın vazgeçebilir bu aşktan,
Yıllarca da sürdürebilir.
Ya da yıllar sonra hatırlayabilir.

Bir gün tümünden bırakıp gidecek beni.
Gerekliliğinden emin,
Bu köşede terk edecek beni.

KADIN, ADAMI TOKATLADI

Dikenleri bile olsa bir kaktüs,
Perdenin arkasından da olsa karşı evlerden yansı-
yan ışık,
Çamura bulanmış olsa da yürünen toprak,
Yalnız olan kişiyi yalnızlar bulutuna götürür.
Yalnızlar bulutu bir gemidir.
Yolcusu her gün artar, gemi her gün büyütülür.
Kambur da olsa, ayak bağı da olsa,
Pantolonunu toparlayamayan bir hamala yükle-
nen küfenin ağırlığında da olsa,
Bir çocuk bir kapıyı aralayabilir.
Araladığı kapıdan giren rüzgâr,
Sersemletse de serinletebilir,
Üşütse de diriltir.
Umutlar, özlemler çocuk üzerinde de yeşerebilir.

Ben de annemin bir dikenli kaktüsüydüm.
Biz de binmiştik yalnızlar gemisine.
Sonraları kürek çekerken hep düşündüm:
Babalar olunca karada, evlerde otururlar da,
Babaların yokluğunda gemilere binilip açık de-
nizlere mi çıkılır?
Hiç görmediğimiz adalarda demir mi atılır?
Dalgalarla 'fış fış kayıkçı' mı oynanır?
Yakamozlarla karşılıklı kur mu yapılır?
Sonra, yalnız babaları gördüm;
Geminin öbür yarısında da onların oturduğunu.

Tavşan yavrusu kadardım; babam annemi boşadı.

Kreşlerde çocuklara fasulye, mercimek taneleri dağıtılır.

Çocukların birbirlerine verip aldıkları bakliyat taneleri,

Paylaşma duygusunu geliştirecek, ve onların ileride birer azman tüccara dönüşmesinin yolunu keserek,

Uluslararası kartellerin boyunduruğunda uysal, Kabulkâr, sessiz hizmetkârlar olmasını sağlayacaktır.

Çocuklardan, bakliyat tanelerinden kendi evlerini yapmaları,

Taneleri kendi odalarının renginde boyamaları istenir.

Ben de taneleri kırmızı ve siyaha boyadım.

Bizim evde kırmızı renk çoktu.

Babamın, annemin kafasına fırlattığı pabucun topuğu,

Annemin kafasını yarmış, kanlanmıştı.

Annem pabucu geri fırlattığında,

Pabuç duvara çarpmış,

Ve bütün ev sanki kırmızıya bulanmıştı.

Bizim evde siyah da çoktu.

Babam çoğu gece evde yoktu.

Annemle korkardık. Birbirimize sarılıp,

Fazla elektrik parası vermeyelim diye,

Işıkları söndürüp, kulağımız tetikte, yatarık.

Kulağımız neye karşı tetikteydi?

Evimizin kundaklanmasına mı?

Kim tarafından?

Parasızlık mı, eziklik mi?

Kimdi bu parasızlık ve evsizlik?

Niye bizim evi kundaklasınlardı ki?
Bizde ne para vardı, ne ilaç.
Zengin evlere niye gitmiyorlardı?
Yoksa büyük beton evler daha mı çok ezerdi on-
ları?

Betonu kıramayınca, ahşaba mı vurmalıydı?
Kendi evleri ahşap değil miydi?

Annem perdeleri hep sıkı sıkıya kapatırdı.
Göğün mavisi bir fırsat yakalayıp bizim eve gele-
miyor,

Evimizin siyahıyla arkadaşlık edemiyordu.
Mart aylarında kediler, ağlayarak da olsa, haykı-
rarak da olsa,

Eşlerini buluyorlardı.

Renklerin Mart ayları, loğusalık günleri, kanama
günleri gibi

Özel günleri yoktu ama, bizim evde şu ışık geçir-
mez perdeler,

Kırmızı ile siyahı, başka renk yokmuşçasına,
Birbirlerine esir etmişlerdi.

Boyama işi tamamlandıktan sonra

Çatısı, pencereleri, kapısı olmayan, eğri bir ev
yaptım.

Babam gün olur masayı devirir,

Gün olur kapıları çarparak kırardı.

Bütün duvarlar, yerler sarsılırdı.

Bunca sarsıntıda ev dık duramazdı.

Bizim evimiz eğrilmişti, çatımız uçmuştu,

Kapalı perdelerden pencerelerimiz çürümüştü.

Fasulyelerden, mercimeklerden yaptığım ev,

Değil sergiye konmak, evden bile sayılmazdı.

Onca uğraştığım, yapımı bütün arkadaşlarımın-
kinden uzun süren evime
Kimse bakmadı.

Sergide birincilik alan arkadaşımızın gerçek evini
görmeye

Bütün sınıf, sergiden sonra götürüldük.

Arkadaşımızın evi kalaslarla örülmüştü. Badana-
sızdı.

Herkes onunla alay etti. Demek rengârenk,

Sağlam çatılı, büyük pencereli ev buydu.

Arkadaşımız, "Ben bu fasulyelerden, mercimek-
lerden yaptığım ev gibi

Bir evimiz olsun istiyorum," dedi ve

Ağlayarak kaçtı.

Sonraları,

Var olanı seven kişilerin az olduğunu düşündüm.

Arkadaşım, kendi tahta evini benimsemiyordu.

Kalasların arasından giren hava onu üşütüyor,

O da bütün kalasların arasını kapatabilecek kadar
çok pencere,

Yağmur, kar sularını kafasına akıtmayan sağlam
bir çatı,

Ve kreşte önüne konulan suluboyanın her rengi-
ni kullanabileceği

Rengârenk bir ev istiyordu.

Herhalde öbür arkadaşları da, onun hayal ettiği
evi beğeniyorlardı ki

Fasulyeden yaptığı evi sergide birinci seçmişler,

Gerçek eviyle alay etmişlerdi.

O arkadaşıma hayranlık duydum.

Büyüdükçe

Olmadı gerekeni yapmaya çalışan kişilere saygı
duydum.

Düzeni, ilkokulda, ense hizasında sıraya sokarak
öğretiyorlardı

Ben sırayı bozardım hep, boyum uzundu.

Geçtim arkaya, düzeldi sıra.

İstiklâl Marşını ölüm ritminde söylüyordu önde-
kiler.

"İstiklâl! İstiklâl!" diye bağırdım arkadan.

Beni koro başkanı yaptılar.

"İlla ki bayrak taşıyacağım," dedim.

"Ciddiyetin eksik," dediler.

Borazan çalmayı öğrendim ben de.

Bugün bile dans eden yalnızca birkaç kişi çıksa
da,

Borazanımı öttürüyorum bütün nefesimle.

Büyürken kaç kez yuvarlanıp devrildim.

Kimi bacağımdan, kimi kolumdan tutup kaldırı-
dı.

Kimileri öğretmenlerim, komşu teyzeler,

Mahalledeki ağabeyler, ablalardı.

Savrula savrula kar topağına döndüm.

Kartopağının beyazlığı göze yansır,

Hava yumuşar, yağmur yağar,

Kar yumağı

Kararır, çamur yumağına dönüşür.

Çamur yumağına dönüşmemek için

Kardan adam olmaya çaba gösterdim.

Çocuklar beni sevsin,

Kömür kovalarından iki kömür tanesi alıp

Gözlerimi yapsınlar, beni ısıtsınlar istedim.

Büyükler beni sevsin;
Havu lardan birini yemeyip
Burnumu yapsınlar istedim.
Kardan adam olunca, her yeni yılda
Hediyeler g t recekdim onlara.

Kardan adam oldum, hediyeler götürdüm onlara.
Bir ıkısı dışında hediyemi alan çıkmadı.
Hediyelerin adı:
Yüreğim ağzımda,
L fını sakınma,
Soluk  retelim,
Heyecan yaratalım,
Yalansız konuşalım,
Hesapsız yaşayalım,
ve bunun gibiydi.

KAHRAMANLAR

Kahramanlar, kaybetmekten hiç korkmayanlardır.

Kılıç kuşanmamıştı kahraman dostlar,

Kalkanları yoktu siper aldıkları.

Çıplak bedenleriyle orta yerde duruyorlardı.

Hücre evlerde saklanmıyorlardı.

Kuşluk vakti bomba imal etmiyorlardı.

Kuytu köşelerde kod adlı kalaşnikov satıcılarıyla buluşmuyorlardı.

Sokak telefonlarını kullanmıyorlardı.

Sakal bırakıp, bıyık uzatıp, kılık değiştirmiyorlardı.

Kara gözlükler hiç takmıyorlardı.

Kahramanlar yalnızca konuşuyor, yazıyor, çalışıyorlardı.

Yağmur, kenti ıslattığında sokaklara çıkıyorlardı.

Toprağa basıyor, derin soluklar alıyor, çamurdan heykeller yapıyorlardı.

Renkler karaya çalındı diye kara cüppeler giymiyor,

Gökkuşağını yakalamak için apartmanların en üst katlarına taşınıyorlardı.

Polis, asker kordonundaki caddelere geceyarısı fırlayıp çıkıyorlardı.

Onları izleyen gözler, yalnızca çam kokularını içlerine çektiklerini görüyordu.

Karartma günlerinde gaz lâmbası yakıyorlardı.

Çekmecelerine sıra sıra mumlar diziyorlardı.

Kahramanlar, yılanların, mayınların tam ortasında duruyorlardı.

Onların kaçacakları akarsu kenarında taş evleri yoktu.

Onların kaçış yolları tutulmuştu.

Onlar ya bombaların altında kalacak,

Ya kentin tam ortasında genişleyerek büyüyeceklerdi.

Adam, kapısı tıklatılarak girilen odadan girdi.

Tık tık sesli odaya sahip olmuştu sonunda.

Bacaklarını üstüne uzatabileceği masaya oturdu.

Karşısına direkt sekreterin çıkacağı telefona elini dayadı.

Bir sigara yaktı, dumanını, kendisini kutlamak için gönderilen çiçeklere savurdu.

Telefon çaldı. Sekreteri,

Bir arkadaşının aradığını söyledi.

"Toplantıdayım," dedi. Şoförünü çağırttı.

Makam arabasının arkasına oturdu.

Karısını evden aldı, kokteyle gitti.

Birkaç dil bilen karısına kendisini temsil ettirdi.

Gün geceye dönüp caddeye çıktıklarında,

'Direnişimiz sürecektir' afişleriyle karşılaştı.

Duvarlara, âşık olduğu kadınla yapıştırdığı afişlerden biriydi.

Afişlere arkasını döndü, karısına baktı, sarıldı.

"Gençlik geride kaldı, geleceğimizi düşünmeliyiz," dedi.

Sigarasını yere attı, çiğnedi.

"İçkiyi de bırakıyorum," dedi.

Bir günde gençliğin uzağına düşüvermişti

Sekreter ve şoför, gençliği terk etmesine yetmişti.

Gençliği terk etmesi için ona ödenen fiyat, sekreter ve şofördü.

Gençliğin bitmesi, (eşittir) değıştirme mücadelesi-
nin sona ermesi,

Gençliğin bitmesi, ‘Direnişımız süreceğ’ pankart-
larının yerine,

‘Çevremizi koruyalım’ pankartları asmaktı.

‘DİRENİŞİMİZ SÜRECEK’ PANKARTI TAŞIYAN KADIN, KENDİSİNE ARKASINI DÖNEN ADAMA X BEYDEN SÖZ EDİYOR

James Bond çantası kendinden önce girdi kapıdan.

Kendisiyle ilk karşılaşmamızdı.

"Merhaba arkadaşlarım!" dedi bize.

Bizi hemen de nasıl arkadaşları olarak mal etmişti kendisine.

"Hoş geldiniz X bey," dedik.

X bey, bizim arkadaşımız olamazdı.

Gelir gelmez, çalıştığımız büyük odadan bizi çıkararak kendi yerleştirdi.

X beyi birbirinden ayrılmaz vagonlar gibi izleyen

X¹, X², X³ beylerin gönderdiği çiçekler,

Büyük odaya X beyin gelmesiyle eşzamanlı girdiler.

X bey, "En üzüldüğüm şey, paket çiçeğidir; solar gider. Onun için bana saksı çiçeği göndermelerini istedim çocuklardan," dedi.

Etiketlerini dikkatle incelediği saksılardan

Ve kendisinden başka

Kimseye yer yoktu odada.

Biz üç kişi, tek masalı küçük odaya taşındık.

Telefonlar aralıksız çalışıyordu.

Bütün hatlardan X bey aranıyordu.

X beyi bizim başımıza atayan X⁵ beyin eşiydi.

X⁶ bey Türkiye'nin efendisiydi.

Efendisinin eşi de hanımefendi diye ün salmıştı.

Bizim X bey, hanımefendisinin tazı koleksiyonunun temsilcisiydi.

"Her an emrinizdeyim" sözü X beyin masasında altın yaldızlı çerçeveye alınmıştı.

X^{2,3,4,5} beyler kendisini her yerde bulabilmeliydiler.

Hanımefendinin, günlük hava sıcaklığı hakkında bilgi ihtiyacı, hızla sağlanmalıydı.

Sonra hanımefendinin yakını bak'anlar arayabirdi onu.

Bak'anlar hava durumuna sürekli bakmak zorundaydılar.

Önlemi elden bırakınca yeniden yakalamak güçtü.

Borsa oyunundan farklı değildi ülke yönetimi.

X beyin mutlu bir ev hayatı vardı.

Karısı ilk çiçeği yollayandı büroya.

Zarif karısı ayrıntıları hiç atlamazdı.

Evlerindeki dantel örtülü sehpaları

Minik minik biblolar süslerdi.

X bey, karısıyla konuşurken

Yüksek yüksek kahkahalar atardı.

Sevgilileriyle ise fısıldaşırđı.

İkinci gün sevgililerinden birini değđl,

Karısının tavsiye ettiği sekreteri aldı büroya.

Sekreter, şişko, gözlüklü, yumuşak sesliydi.

Bizim her türlü halimizi X beye sözlü,

X beyin her talimatını bize yazılı iletiyordu.

**KADIN,
X BEYDEN
YAZILI SÖZ ETTİ...**

Yazısını adama faksladı. Bir dipnot düştü:

‘Seni oturttukları yer, X beyin yeri.

‘Sen tazı koleksiyoncusu olmasan da, yer aynı yer.

‘X bey afişleri yırtardı; sen arkasını döndün.

‘Oturulan sandalye hep aynı yerde mı dönüyor?

‘Yoksa geçici bir baş dönmesi mi seninki?’

KADIN ANLATIYOR

Geçenlerde bulvardan arabayla geçiyordum.

Fakülteden tanıdığım bır adamcık,

Yaya geçidinde karşıya geçmeyi bekliyor.

Herkesın önünde ve en önde.

Elinde ilk maaşıyla aldığı ilk mal:

"Ceyimis Bond çanta.

Adamcık, fakültede hiçbir dersi kaçırmazdı.

Adamcığın sınav kâğıdı, örnek kâğıt diye,

Bütün öğrenciler arasında gezdirilirdi.

Ders kitaplarının bir kopyası olan bu kâğıtlar,

Onu, kitap sayfalarındaki bütün sözcükleri art
arda dizebilen

Harika papağanlardan biri yaptı.

Yeni nesil bu papağanlar, atalarından daha fazla
sözcük biliyor,

Kafes dışında da uçabiliyorlar.

Harika papağan, fakülteyi bitirir bitirmez,

Bir sekişte, ülkenin hal ve gidişatını belirleyen

DEVLET'in dairesine kondu.

Devletin dairesi, ona hemen bir kafes odası açtı.

Papağana yemini, suyunu verecek bir de sekreter
kapatıldı.

Papağancık da katılmıştı ülkenin hal ve gidişatını
belirleyenlerin arasına.

Papağanın da özel mi özel hayatı vardı;

Tüzel mi tüsel kişiliğinin yanında

Ceket çıkarılır, kravat gevşetilir, kollar sıvanırdı
içkili lokantalarda

Aslında her görüşe açıktı papağan.

Herkesı dınler, tevekkülle karşılar, onlarla gülerdi.

Hele hele nasıl işadamı olduklarını taklit edenlere Tüyleri kabarak gülerdi.

Niye elini başına bacağına vurarak,
Masalarda trampet çalarak, ayaklarıyla masanın altında step dansı yaparak gülüyorsun papağan?
Sana açılan kafes, kapatılan sekreter,
Söylenecek sözlerin önceden belirlendiği, saatler süren toplantılar,
Hava değışikliği, sık yolculuklar çok mu komik?..

Senin annenin yıllarca doğrultamadığı kamburunu devletin dairesinin odacıları, çaycılarını doğrulttu.
Onlarla aynı hızda durmak ağrına gitti de,
Bir çırpıda vurgun yemiş gibi doğrulttun kamburunu.

Atalarından, istesen de, istemesen de, farklı olmadın ki.

Sekreterlerin, öğlen yemeklerinde bir araya geldiklerinde,

Senin için hep şöyle demelerini istedin:

"Hayatım, aynı dede papağan."

Bu nedenle az lâkırdı ediyorsun sekreterinle, dede papağan gibi.

Ağır uçuyorsun bir odadan öbürüne.

Âni baş çevirişlerinle kartalın bakışlarını konduyorsun yapılan işlerin üzerine.

O kafesten o bakışlar sorumlu.

Ceyimıs Bond çantan devrildi papağan.

Nasıl da özenle yerleştirmiştin masanın altına;
En köşeye; sil aman, iyi temizle.
İpek mendilin simsiyah oldu işte.
Gömleğinin kolları kapkara.
Neyse, yıkar, ütüler annen;
Bir tanecik papağanı var.

Hicaz faslı, kürdili hicazkâr makamı şakıdığı her
kapıda anlatılan, anasının gözünün nuru papağan.

Aylarca incelemiştin Ceyimis Bond çantaları;
En komplike şifrelisini almıştın sonunda.

Ne demişti satıcı: "Amerikan malı abi. CIA ajan-
ları bile bunu kullanıyor."

Haklısın tabii... Devlet sırrı, Ceyimis Bond çan-
talarda saklanmalı,

CIA ajanlarının kullandığı çantalarda.

Daha güvenlisi var mı?

Mükemmel vatandaş, eskinin aynı, yeni nesil pa-
pağan;

Devlet büyüklerin ne kadar gururlansa azdır se-
ninle.

Yaya geçidinde durdum.

Papoş beni görünce kanatlandı, arabanın içine
konuverdi.

Papoş'ta bir heyecan, bir heyecan...

Yeni dönmüş askerden, kadın görmüş.

"Bu gece ölsem seni bırakmam," diyor Papoş.

"Kim öldürecek seni Papoş?" diyorum.

Papoş'un kafası yana düşüyor, aman, pek de
mahzun bakıyor.

Hani kartal gözler, kamburunu da çıkardı kar-
şımda.

Yemek yemek şart oldu Papoş'la.

Papoş, fakültede köşe bucak,

Koridor, yemekhane, dersane, çayhane, bahçe,
kaçardı benden.

"Bir gören olur seni benimle; vazgeç benimle geçireceğin gece macerasından," diyorum.

"Satmışım anasını," diyor.

Analar ne ucuza satılıyor, altı üstü benimle yenecek yemeğe.

Papoş'un macerası,

Benim gibi bir kimliksizle lokantaya gitmeyi göze almak.

"Çok cesursun, Ceyimis Bond çantalım," diyorum.

"Alay etme," diyor.

"Estağfurullah, CIA bandrolüyle dalga geçmek ne haddimize," diyorum.

"Üzülüyorum sana, hâlâ hayalcisin, ayakların yere basmıyor," diyor.

Haklısın Papoş, devlet kafesine giremedi ayaklarım," diyorum.

"Sen bu ülkenin vatandaşı değil misin?" diye pek sıkıştırıcı bir soru soruyor.

"Elhamdülillah Müslümanım," diyorum.

"Hiç değilse Müslüman ülkelerin vatandaşı olabilme hakkına sahibim, değil mi?"

"CIA'nın el çantasında ulusumuzun sırlarını mı saklıyorsun?" diyorum.

"Hiç değişmeyeceksin. Kafan hep aynı," diyor.

"Bize kafes açan bulunamadı Papoş," diyorum.

"Sen kafeslerde oturamazsın ki, ama bir gün sen de yorulacaksın, sizden birçokları gibi sen de bir kafes arayacaksın kendine," diyor.

Papoş, bu sözleriyle kadının ensesine konup, Beyinciğini gagaladığının farkında mı acaba?

"Biz saksağanız, turnayız, Papoş," diyorum.

"Avcılar silâhlarını bize doğrulturlar;

Doğaldır ki aramızda vurulanlar da çıkacaktır;

Bombardımanın göbeğinde, sen niye vuruldun, diye hesap sorulur mu?

Hedeflerine daha yaklaştılar diye hava sahası terk edilir mi?" diyorum.

"Gerçekleri ne zaman göreceksin? diye soruyor Papoş.

"Gerçekler sence şimdiki güç dengesini kabul etmek değil mi? Hiçbir zaman papağan olmayacağım," diyorum.

"O halde sana söz hakkı yok," diyor Papoş.

"Söz hakkı senin değil mi Papoş?" diyorum.

"Evet, bu gece benimle yemeğe çık," diyor Papoş.

Masaya getirilen mezelerin değişik varyasyonları üzerine bir fikir mütalâasıdır başlıyor.

Annesinin mezelerini anlatırken,

Öğreneceği değişik tarifleri de annesine ileteceğini söylüyor.

"Sen hem çok beceriklisin, hem de çok insancıl," diyor Papoş.

(Kendisinin yemek teklifini geri çevirmediğim için olsa gerek.)

"Seni sevebilir miyim?" diye soruyor.

"Teklifsiz adım atmıyorsun, bakıyorum," diyorum.

"Beni böyle yetiştirdiler.

Anneme babama hep 'siz' diye hitap ettim.

Onlar benden yalnızca başarı beklediler.

Karşılığında bana her şeyi sağlamaya çalıştılar.

Onlara sormadan kıpırdayamadım.

Şimdi bu bir alışkanlık, diyor Papoş.

"Annen baban, benim gibi bir kadını sevmenden
Hezimete uğrarlar," diyorum.

"Savaşı göze alıyorum," diyor.

"Savaşa gireceğin zamanı ıyı ayarlıyorsun doğru-
su,

Kafese ve Ceyimis Bond çantaya sahip olduktan
sonra," diyorum.

"Sen de uzun ettin," diyor Papoş.

"Kısa keselim öyleyse.

Papağanları sevmeme hakkı tanıyor musunuz,
Yoksa gönül meselelerinde de tahakkümünüz mü
söz konusu?" diyorum.

"İstersen seni eve bırakabilirim," diyor.

"Kahve içmeye seni buyur etmeyeceğime göre,
Kahve teklifi getirmeyecek taksiciyle giderim ben
eve," diyorum.

"Sen bilirsin," diyor. Rakısını fondiplier.

Kravatını düzeltiyor. "Kalkalım," diyor.

Kadını önüne alıyor; ilerlemek ne mümkün.

O bir masaya selâm veriyor, kadın bir başka ma-
saya.

Kadının tablosunun kara renkleri.

Aslında, insanların kımlığı belirlemez mi yapaca-
ğı işi?

İşler insanların kımlıklarına göre biçimlenmez
mi?

Bugün tam tersi, tam da tersi.

İşler biçimlendiriyor kimlikleri.

**HATIRLA, İŞTE BÖYLE BİRİYDİ
PAPOŞ ZAMANINDA
SENİN SESİNİ KESTİĞİN.
KADIN, ADAMA SESLENİYOR.**

İstediğin zaman girip çıkabileceğin bir sokağım,
Gördün beni, ben paralı geçiş yoluyum.
Alıp başını salınamazsın bu yolda.
Azgın boğaların boynuzlarını takmış deşeliyor-
sun beni.
Yaraladın sinirlerimi, beynimi, yüreğimi.
Arenada geçiyor ömrümüz, ne ilksin, ne de son.
Yağmurla yıkandım, kan kokuyor toprak, acı
kokuyorum ben.

Uzak, batık bir kentsin; içinde ucuz kadınlar,
Kolay orgazmlar ve hep unutuşlar barındıran.
İsterdim ki sesin sağır etsin kenti; ismimle aşasın
sınırları.
Sen sokak başlarını mekân tuttun.
Uzak, batık bir kentsin şimdi. Ne diyeyim?

Ben seni yarın unutacak
Ve hep hatırlayacak olanım.
Sen, kimi zaman deniz serinliğinde de olsa,
Vücudumu acıtarak yalayan rüzgâr; artık dur; ye-
ter bu elektrik şokları.
Ben sevdim mi alır başımı giderim.
Seller akmış, boranlar patlamış, yangınlar çıkmış...
YALAN!

Yalanlarla kesmeye kalkıyorlar yolları.

Eşkîyaları, havarîleri hiç tanımadın mı?

Sevmek, dövüşte taraf olmaktır.

Dövüşte yer alacağın tarafı belirlediysen,

Yani sevdiysen,

Geriye dönüp baktın mı kuşku duyulur sevginden.

Kım güçlüyse onun yanında yer alırım, diyorsan,

Sen provokasyonlara kanan, kaygıyla seven,

Başından yanlış seçilmiş adamsın demektir.

Ana avrat küfretmeyi, yumruklaşmayı bilmeyen

Seninle nasıl girilir kavgaya?

Kaygıyla seven, en beklenmedik anda dayar kurşunu alnına.

YİNE DE VAZGEÇMİYOR, KADIN, ADAMI ARIYOR.

Gecenin yarısıydı, fırladım sokağa.

Sesini aradım kimsesiz sokaklarda.

Bir cankurtaran geliyordu, çığlık atan sireniyle.

Sesin yakaladı beni beyazlar içinde;

Beyazdı araba, beyazdı adamlar, beyazdı oda,

Beyazdı yüzüm, beyazdı düşler, beyazdı sesin.

Beyaz sesin gözleri, göğsü yere eğik.

Her an bir yük yüklenmesine alışkın omuzları.

Fırtınadan korkup, deprem kuşağında duruyor ayakları.

Hep taklit giysiler giyip, bu giysilere sığmıyorum,

Daralıyorum, boğuluyorum! diyerek BAĞIRIYOR.

ADAM

Serınlemek mezarların gölgesinde
Kaçış mı, yenilgiyi kabul mü, teslim olmak mı?
Sığınmak mezarların gölgesine
İnancı yitirmek mı, umudu kaybetmek mi?
Hadı gıdelım peki...
Nereye, nereye?
Aldatmacasız bır yer var mı?
Kandırılmayacağımız yeri buldun mu sen?

KADINIM, CAN YOLDAŞIM.

Hâlâ nasıl oluyor bilmem,
Senin gündoğumu tazeliğinde kokun.
Yazık ki akşamların bayatlığında yaşıyoruz.
Günleri, günler boyu büyütmek,
Biraz da bayat kokabilmek ülkemizde.

Alıp başımızı yürüyebileceğimiz yollar tutulmuş.
Eşkıya güçlü, donanımlı ve kendince belki de
haklı;
Bize geçit vermemekte haklı.
Bizler onun düşmanınız.
Kaybedeceğimizi bile bile
Savaşmak, ölmek değil mi?
Sabahın aydınlığını taşıyan kadını.ım.
Beni karanlıklarda bırakma.

**KADIN
VE İNATLA, VE ISRARLA...
ÇÜNKÜ BAŞKA TÜRLÜSÜ
İHANET KENDİMİZE, İHANET...**

Her gün meyve veren ağaçlarız biz,
Kokumuz ormanı tutacak iddiasıyla boy veren.
Dallarımız bir oda tavanından fazla uzayınca bu-
danın,

Yapraklarımızın yeşili göz alınca böcek yerine
konup ilaçlanan.

Kuzuyla, sincapla birlikte doğduğumuz ormanda,
Ne aslan, ne de tilkiliğe soyunmadığımız için
Höyük deyip oturuyorlar da üstümüze,
Arkadaşımız kırlangıçları mıhlıyorlar.

El sıkarken, sırt sıvazlarken
Fetil ateşlemesini hiç öğrenemez miydik biz?
Öğrenseydik bizim de elimize fitil tutuşturacak-
lardı,

Arkadaşımız kırlangıçları mıhlamak için.
Bombardıman bir anda yok etmeyi sağlıyorsa,
Toplulukuyumun sorgusu suali bugün değilse bile
Yarın tarih önünde yapılacaksa,
Akıllı komutanlar, sürekli ve hesap vermeyecek-
leri saldırıyı yeğlerler. Ufak ufak fitillerler.

Deneyimli komutanlar, bizi yok etmeden önce,
Yüzbaşı, albay rütbeleri dağıtırlar.

Rütbe, son uyarı demektir:

"Ya sen de aslan, tilki çömezi olacaksın, ya da
kırlangıçların arasında yoklara karışacaksın!"

Rütbeleri reddettik.

Fare kapanı kurmayı öğreniyorum bu aralar.

İri kıyımdı dev; parmakları,
Sokağındaki her evin damına uzanırdı
Gözleri söndürürdü odaların ışıklarını,
Kükremesiyle fısıldaşırdı sözler,
Ezgi susardı duvarlara gömülüp,
Kaynayan çay suyu yutardı fokurtusunu,
Bebegin beşiği sallanırken tıngır mıngır,
Tak, tuk eder, alaşağı olurdu,
Kulaklar devin rüzgârının hiddetine kesilir,
Duymazdı yıkımını ve yeni baştan yapımını yü-
reğin.

Devler, hücreleri mikrop, damarları irin,
Yürüyorlar üzerimize.
Kelebek sekişli, kocaman gözlü yavrular
İzliyorlar gelişini devlerin.
Devler, yavruların doğduğu evler kuruldu kuru-
lalı,
Tutuyorlar yolları,
Harçlıkları atıyorlar cebe.
Yavrular, çekirdek parası peşinde,
Ninelerinin eteklerinde,
Dedelerinin ağırlı dizlerinde,
Nargileden çıkan duman çemberinde dinlemişler
dev masallarını.
Elde misket, sek sek fırlamışlar sokağa.
Sek sek taşı mermer, mermer dağdan çıkar,
Gelir fabrikaya, serilir avluya,
Yavru alır, işler, sek sek yapar,
Sekseğini dev kapar.
Yavrular düşer devlerin peşine.

Ama ürkek, iki gider, bir seker.

Sokağı esir alan dev, zıpladığı merdiven basamağındaki,

Zaptettiğı damların bacasındaki,
Haraca kestiğı yolların kenarındaki
Kapanı getirmez aklına.

Bir kapan bir devi alt eder.

Ormandan vazgeçmiyorsak, kokumuz tutana kadar dalları,

Köstebeyle paylaşacağız toprağı.

KÖSTEBEK

Köstebek kafasını toprağa gömer gömmesine...

Peki, sorarım: hangimizin yuvası köstebeğinkinden derindir?

Köstebeği ürkek, korkak bulanlar,
Hangi geniş mekânlarda otururlar?

Toprağın üstünde bütün siperler,
Toprağın üstünde bütün cephele.
Toprağın üstünde vurmaya hazırlar,
Toprağın üstünde asmaya hazır.
Vurulmayacak, asılmayacak kadar gencim,
Bir yüzyıl olsa da benim yaşıım.

Köstebek olmaya hiçbir zaman cesaret edememişlerin hedefleri kolayca ben oluyorsam,

Köstebekler benimle hiç konuşmasalar yeridir.

Bunca yıl toprağı ellerimle, beynimle,

Tüm varlığımla kazmayı, yuvalanmayı,

Tabandan yukarıyı görmeyi, en derin katmanlara ayaklarımı basarak yürümeyi,

Işıksız, havasız, diri kalmayı

Öğrenememişim ben.

Köstebeklerin benimle bunca uğraşmaları,

Bir ödleğin kurşunuyla gebermem içinmiş demek.

Köstebeklere selâm söyleyin,

Beni bağışlasınlar desem, hadi desem,

Artık ayakaltı, herkesin beni hemen bulabileceği mekânlara yerleşmeye karar verdim desem, hadi desem,

Köstebekleri kim bulabilir?

Kim iletebilir bu sözlerimi onlara?

Kötebekler, başlarını alıp yürüyüp gitmişler.
Kimbilir toprağın hangi derinliklerine inmişler-
dır.

Yanlarına ulaşmak kolay olsaydı
Onlar kötebek olabilirler miydi?

Kavakların, çınarların, selvilerin dibinde
Bedenleri toprağa gömük,
Başları toprağın üstünde,
Çevreyi kolaçan ediyorlar.
Sesleriyle yuvarlanan kayalar,
Akrep, yılan, çıyan ne varsa sürüklüyorlar.
Diplerinde sotalandıkları ağaçların
Yaprakları onurla hışırıyor.
Değme senfoni orkestralarının ezgilerini bastıra-
rak büyüyor hışırtı.
Yeni dinmiş yağmurun ardından gelen
Beklenmedik gök gürültüleri gibi haykırıışları.
Kısıkvrak patikalardan geçerek dünyaya yayılı-
yorlar.

ESEFLE

Arkadaşımı aradım alaturka şarkıların çalındığı evlerde.

Arkadaşım gizlendi benden öğle vakti kurulan çilingir sofralarında.

Sloganların yankılandığı meydanlarda arkadaşım-dan uzaktım.

Arkadan geldi kurşunlar; yüzümüz,
Her meydanda yükselen camilerden birine dö-nüktü.

Kıbleye karşı tutamadık çişimizi korkudan.
Öldürülen arkadaşımızın cenazesini de aynı ca-miden kaldırdık;

Ailesinin isteği üzerine.

Mezarlığa götürdük kordon içinde,
Cesedi böceklerden önce parçalamasınlar diye.
Kıbleye karşı gömdük arkadaşımızı;
Saygı duruşuyla kapatıldı mezar.

Geçici bir süre için kaldığım eve döndüğümde,
Pikapta çalan alaturka şarkıların verdiği keder,
Gözlerinden akıyordu arkadaşımın.
Körebeydim ben; çıkarmıştım gözbağımı.
Arkadaşımın sarı saçlarını okşayıp, "Sen güneba-kansın!"

Burnunu elleyip, "Sen av köpeğisin!"
Ellerini tutup, "Her an tetikte nişancısın!"
Kasıklarına dokunup, "Doğurgansın!"
Bacaklarını yakalayıp, "Hızlı koşucusun!"
Diyen körebe değilim artık ben.
Arkadaşım kovalanmaktan yorulmuş,

Peşinin bırakılmasının getirdiği ferahlıktan ağlıyordu.

Körebenin, gözbağından sıkışmış, kızarmış, morarmış gözlerine bakamıyordu.

Körebe, "Demek mızıkçılık edip oyunu bozdun, Ama ben rolümü benimsedim ve oyunu sürdürmek istiyorum," dedi.

Arkadaşını fasıl heyetiyle bırakıp gitti.

On yıl geçti. Körebe,

Yine gözbağıyla yürüyordu deniz kenarında.

"Körebe!" diye seslendi üç ses.

Körebe, arkasından ateş edildi sandı bir an.

Yüzünü temkinle çevirdi seslere.

Sırtını, siperi dalgalara verdi.

Arkadaşının bakışları cami minaresiydi,

Yanıdaki adamla çocuksa, cami avlusu.

Körebe, "Ses verdiğinizde sizi tanımak kolay," dedi.

"Hâlâ körebecilik oynadığını söylemeyeceksin ya," dedi arkadaşı.

Körebe başını gösterip, "Oyunu sürdürmesem,

Gözbağını niye taşıyayım ki," dedi.

Körebe, arkadaşına sordu: "Ya sen ne oynuyorsun?"

Arkadaşı, çocuğu göstererek,

"Artık benim sorumluluklarım var," dedi.

Körebe, arkadaşının kasıklarına dokunarak,

"Doğurgansın," dedi.

Arkadaşının çocuğunu ellerinden tutup kucağına aldı, kokladı.

"Av köpeği çocuğun, her an tetikte nişancı adayı," dedi.

Körebe, on yıl önceki hızıyla olmasa da,
Arkadaşının kendisini kovalayan çocuğunun ver-
diği hızla
Koşarak uzaklaştı.

PİLOT KOŞTU, KOŞTU, KOŞTU, EVİNE KAPANDI.

Uçak yapıyordu. Uçak yapımıyla uğraşan tek kişinin

Kendisi olmadığını biliyordu.

Ama öbür uçak yapımcıları da,
kendisi gibi, evlerinden çıkmıyorlardı.

Yıllar sonra bitirdi tek kişilik uçağının yapımını.

Evinin balkonu kalkış pistiydi. Uçağını uçuracaktı.

Sokakta oynayan çocuklar birden durup
hep birlikte gökyüzüne bakacaktı.

Çamaşırları asan kadınlar,
balkonlardan yarı bellerine kadar sarkacaktı.

Devlet dairelerinde tüm yazışmalar duracak,
sokağa fırlayacaktı memurlar.

Baloncu amca tüm uçan balonlarını salıverecekti.

Pamuk şekerler eriyip pembe gülücükler saçacaktı.

Tay bacaklı sevgilinin etekleri havalanacaktı.

Boylu poslu delikanlının dudakları uçuklayacaktı.

Kör nine, altıncı hissiyle, "Bugünlere de mi çıkacaktık?" deyip,

şok dalgalarını yiyerek,

"Bir ömür sonra görüyorum," diyecekti.

Olmadı.

Pilotun uçağının kanatları

Zar zor kurtuldu evin her gün yükselen damından.

Kara dumanlarla çevrili atmosferin
Yirminci yüzyıl sis-pis tabakasını
Rastlantıyla geçebildi. Uçağına, aşağılardan,
Bir kaçamak bakış olsun atan çıkmadı.
El yapımı uçak, öbür uçaklar tarafından sarılıver-
di.

Göğün en üstünde tuttular bu el yapımı uçağı.
Altan, üstün, sağdan, soldan kuşattılar.
İlgiyi yerde ararken gökte buldu.
Rotayı bilmediğı için, büyük bir çalımla inişe
geçti.

Uçağını kentin göbeğine oturttu.
Karnı, kanatları, kesti kavşakları,
Burnu, yirmibirinci yüzyılı simgeliyor iddiasıyla
yapılmış bir anıta dayandı.

Pistin en ortasına alıverdiler onu;
Twist, çaça ritimli bacaklarını seyrettiler,
Diskotek tamtamı eşliğinde.
İğnenin morlaştırdığı damarlı elleriyle sigara tüt-
türenler,

Bahçesinde yetiştirdiğı haşhaşların canlı renkleri-
ni anlatan uçak yapımcısının sözlerinden aldıkları
nostaljik tadı çiğneyerek,

İkinci pilot koltuğunda uçuşa geçtiler.
Basınçla patladı gömleklerinin düğmeleri, fermu-
arları;

Hava boşluğunda kesildi nefesleri, sesleri;
Yalnızca "Doruktayız!" diyebildiler;
Çıktılar hava boşluğundan, doruktan aşağı indi-
ler.

El yapımı uçakla havalanmak, dalgalanmak,

Melodisi hemen yakalanan, dile takılan,
Bir zamanlar hep söylenen bir şarkıydı.
Şimdi büyük korolar liste başı.
Hava alanları her köşe başına yapılmış
Tek kişilik uçağını tamamladığı zaman,
Sokaktaki çocuklar, çamaşırcı kadınlar,
Etekleri havalanan kız, dudağı uçuklayan çocuk,
Şekerci, baloncu, kör kadın;
Meğerse ne Boing'ler görmüşler.

'Antika Pilotu Sevenler Kulübü' kuruldu.
Üyeleri, Boing uçağının yolcusu kadar çok olma-
sa da,
Bir özel uçağı doldurur tika basa.
Bu kadar yolcuya da fit oldu pilot.
Alçak feet'ten sürdürüyor uçuşlarını.
Evinin balkonuna hiç dönmek istemiyor.
Balkonuna benzeyen pistlerden hemen uzaklaşı-
yor.
Yakıt ikmalini bile zor bekliyor pistlerde.

Motorun gücü tıkanacağı yere kadar gitmeye ka-
rarlı.
Gitmek, nereye kadar?

Gölge vurdu yollara.
Karanlık sokaklar beni avlamak için yaktı ışıkla-
rını.
Bir kaçağı ifşa etmek istedi sular.
Ne kadar saklansam da,
Balığın pullarında parladı gözlerim.
Her kaçağın bir tutsaklık olduğunu anladım.
Ben yolları kovaladım, yollar beni.

Ördekçi denen bagaj boyundaki yosmalarla gittik, saatte bır kasaba yolu.

Köyler su döktü arkamızdan.

Çeşmeler, kahveler, asmalar uğurladı bizi.

Ne uğurlayanlardan kaçabildim,

Ne karşılayanlardan.

**KADIN
BEKLİYORUM SENİ
HER ŞEYİ BIRAKIP GELMENİ.**

Uzak, kaçak ve korkak yaşayamıyorum.
Sana uzak yaşayamıyorum.
Sarsılıyor bastığım yerler.
El yordamıyla tutunuyorum duvarlara.
Onüm, arkam karanlık; Tek başımayım sokak-
larda.

Farlar, geceyarısı gözlerime tutuluyor;
Sorgulanıyorum soğukta.
Uzak, uzak tepelerden sesin duyuluyor.
Bahar bitmemiş, duyuyorum.
Uzak, uzak tepelerden sesin geliyor.
Benden uzak durmana katlanamıyorum.
Ayışığı parlıyor; gölgesinde kurtlar ve jandarma.
Ayışığını tutuyor elim karanlığın gölgesinde.
Kaybolup gitmezsin tepelerde; bırak ayışığını,
koş ovalara;
Seni bekliyorum, kentin gürültüsünde,
Tek elim duvarda asılı, tek ayağım yer sarsıntısı-
na kapılmış.
Bekliyorum seni! Döneceğini biliyorum.

Denizin ortasındaki fenerde bir görevli oturur.
Fenerin camları hapishane camlarından büyük
değildir.
Fenerdeki kadın kendini deniz gibi hisseder.

Hapishanedeki adam, fenerin camları büyüklü-
ğündeki delikten
Gökyüzünü seyrederek ve

Ayları, yılları geçirebilmek için
Kendini gökyüzü gibi hissetmek ister.
Ama dalga sesleri yerine demir kapıların gürültü-
sünü duyar.

Fenerdeki kadın, o gün, kaç tane yunusun
Gemilerin arkasına takıldığını saymaya uğraşır-
ken,

Adam, içeri alınan ve getirilmeyen arkadaşlarının
hesabını tutar.

Fenerdeki kadın, gelmekte olan sisi millerce öte-
den görebilirken,

Aylarca gözüne projektör tutularak sorgulanmış
adamın,

Akşam alacasında bile gözleri kısılır.

Fenerdeki kadın, gidemez hapishaneye.

Hapishane duvarları kuş uçurmaz, kervan geçir-
mez.

Kadın gittikçe, adam, hapishane duvarlarının ara-
sında sıkışır.

Kadın gitmedikçe koğuşlardan hücreye düşer
adam.

Kadın gitmedikçe, hücre taşları soğur, projektör-
ler büyür,

Demir kapı seslerinin geçmek bilmediği günler
uzar gider.

Adam, güçsüz, çaresiz,

Kaçma plânları yapamayacak kadar yorgun ve
esir düşmüştür.

KADIN BEKLİYORUM SENİ, HAPİSHANEDEN KAÇIP GELMENİ...

Kent binalarının gözleri kara bantlı. Hepsi suçlu.
Hiçbiri rüştünü ispat edememiş.
Senin evin, yalnızca onlardan biri.
Ellerini uzatma, kelepçe taksınlar diye;
Boynum kıldan incedir deyip başını koyma idam
sehparına.

Asıl seni asmaya, seni kelepçelemeye
Hazır olanların gözleri kara bantlı.
Sen biliyorsun savaş suçlarını, ben biliyorum sa-
vaş suçlarını.
Savaşın ta içinde değil miyiz biz?
Bizi tutsak etmek için çarpışanlara
Nasıl teslim oluruz?

Onlar, kadınlı adamlı düzenlerini korumak için
çarpışıyorlarmış.

Sen nerede duruyorsun?
Savaş varsa taraflar vardır hep.
Ve kazanmak için her yol denenir.
Tuzaklara düşüyorsun sen. İzin ver mayınları te-
mizleyeyim.

İzin ver cephaneliklerini havaya uçurayım.
Olmaz, diyorsun, olmaz...
Çünkü kaleleri fethedilecek, dağları kuşatılacak
ülke olmak,

Onurlandırıyor seni.
Düşman askerin, topraklarını ilhak etmek için
kan akıtması,
Sularını kuşatmak için canını yollara atması,

Kendi değerini her an yeniden hatırlatıyor sana.

Tepelerine bayrak dikmek için uykusuz geçirilen geceler,

Buz gibi havayı mataradan içilen konyakla ısıtmalar,

Ve av kpeğinden daha akıl iz srmeler,

Ulaşılmazlığını yineliyor sana.

Zeki düşman, savaşı sevdiriyor sana.

Sen ise James Bond filmi çeviriyorsun,

Savaşı modernize ederek.

Uaklardan inmeyerek, aynı plakalı taksiye bir daha binmeyerek,

Yazılı belgeleri -şiiir bile olsa- gizleyerek,

Dudağındaki ruj izini sildikten sonra kapılardan süzülerek,

Gecenin bir yarısı, kravatını, -saate uygun- hafif gevşeterek,

Kısık sesinle, karşı çıkılamayan yalanlar söyleyerek.

Uğruna ocukların feda edildiği ülke olduğun için çaresiz hissediyorsun kendini.

"Ya örgütün tüm adamlarını say,

Ya on iki ocuk birden kurşuna dizilecek!" diyorlar.

Başıyorsun örgütün adamlarını ele vermeye, bir bir.

Biliyorsun, çok iyi biliyorsun, biliyorsun da

Neden en büyük tuzağa düşüyorsun?

Sen örgütün listesini saydıktan sonra

On iki ocuk topluca kurşuna diziliyorlar.

İtiraflara da, ihbarlara da aıksın demek?

Ta alnından vurulmayı mı koydun kafana?
Çocuklar, ölmeni istemiyor,
Çocuklar savaşı kaybetmeni de istemiyor;
Çocuklar savaşta güçlenmen için beni gönderdi-
ler sana.

Kadınları severmişsin.
Evet, ben ulusal ajanlara hizmet veririm.
Ülkesini her şeye rağmen savunanlara.
Toprak bütünlüğünü, vicdan avcılarına, sevgi te-
tikçilerine,
Çocuk silâhlarına rağmen koruyanlara.

Ajanlardan korkma; sert elli, yumuşak yüzlü ada-
mım.

Hem karanlık sokaklarda yürürsün sabaha karşı,
Hem sağı solu belirsiz sokak köpekleriyle köşele-
ri tutarsın,

Hem gece merdivenlerinde kurşunlara siper olur-
sun,

Hem gözaltılara kafa tutarsın, hem kent meydan-
larında,

Binlerce insana yüzün dönük, kadın öpersin,
Hem en yüksek otelin en gözlenen odasında
Çırılçıplak camlara dayanırsın,
Hem ajanlardan neden korkarsın?
El elden üstündür, yarıyolda bıçaklarlar beni, di-
ye mi?

Son nefesinde yatağının çevresine topladığın to-
runlarına,

Gönüllerince ve akılları estiğince
Bir hayat yaşamalarını öğütlemen yerine,
Meydanın birinde, hiç beklemediğin bir anda

Aşk ı tttrdğn kadın ın,
Senin avcunun içi olmuş göğüslerinden çıkardığ ı
bıak

Yığ ıl yere. Ve kahpe kadın sigaras ını yakarken,
Ateşle tabancanı. Ve sevgisi için çarp ışan öteki
kad ın,

Seni hastaneye taşımak için gelmişse yan ına,
"lkemin hastaneleri de tutsak edilmiş,
Tutsakları iyileştiremez, salıveremez tutsakları,
Gözlerine kara bant çekilmiş yapılar a sokmay ın
beni,

Ben gidersem meydanlar da tutsak edilecek," de,
De ve kollar ını uzat bana; ellerimi bırakma.

Mezar ımız ancak üstümüzde yükselen bir kated-
ral olur.

Bach yükselir bizden, ruhumuza senfoniler çalı-
nır,

lke bizimle anılır.

lke bizimle tutsak düşmez, boyun eğmez.

Bizimle kara bantları düşer yapıların,

Bizimle rüştünü ispat eder yüksek yüksek evler,

Bizimle suçluluktan kurtulur.

Bizimle kenti tutar kurtarılm ıř mahalleler.

Kurtarılm ıř mahalleler ülke sınırlar ını yakalar,

Aşk, engelleri bizimle yıkar

Ve arenalar aıl ır her sokak başında;

Boğalar boynuzlarını bilemiştir.

Matadorların pelerinleri düşer.

"Holey!" çekilir şimdi boğalara.

Boğalar konuşmayı öğrenmiştir;

Bağ ır ırlar hep bir ağızdan: "Holey!"

Yapılara kafa atarlar, yapıların kara bantları düşer.

Dört ayakla birden çiğnerler kara bantları.
Sokaklar, kent ve ülke masumdur artık.
Kan yerine aşk akar kaldırım taşlarından;
Evlere sızar, odaları tutar, halılara serilir,
Duvarlara çıkar ve akar, akar, akar...

ADAM

Alaya alıyorum, yüzünü yağmura tutup yokuş tırmananları.

Arabanın gazını köklüyorum, yağmurda yürüyenleri

Donuna kadar ıslatmak için.

Alaya alıyorum,

İçkiden kekeleyip gözünün yaşını tutamayanları.

Bir kadeh de ben ısmarlıyorum;

Birbirine dolanan ayakları diz çöksün diye.

Alaya alıyorum, mum ışıklı masadaki suskun çiftleri.

Adamın yanındaki kadını süzüyorum, gözlerinden topuklarına dek.

Kadın benden etkilenince, bakışlarımı,

Başka bir kadının bacaklarına çeviriyorum.

Alaya alıyorum, gece sevgilisine şiirler yazıp,

Sabah, telefonda, çekingen ve yavaş sesle okuyanları.

Telsizle telefon dinleyip, şiirleri not ediyorum bilgisayara;

Gidip gelene okuyayım, güleyim,

Şiiri öldüreyim diye.

Yağmuru, içkiyi, kırık kadını ve şiiri öldürüyorum.

Kafayı tutup, sırları ifşa eden şiirleri, bir kırık kadına,

Yağmur altında okumayı unutmak istiyorum.

Unutmak için alaya alıyorum.

Yalnızca döl yataklarını satanların sokaklarında

Dolaşıp onları hor görüyorum;

Yatağını bir tek bana açan kadını yüceltmek için.
Ruhların nerede dolaştığını görmek istemiyorum.

Sokaklardaki dölyataklarının ruhları,
Beni müzikli pistlere sürüklüyor;
Çırılçıplak insanların yüzdüğü kuytu sahillere;
Türkü söylemekten sesi kısılmış ateş çemberleri-
ne;

Dağ oyuklarındaki eşkıya yuvalarına;
Sac üzerinde gözleme yapan kadınlara;
Korku ve kaygıyla büyütmüş çocukların boşal-
tılmış mahallelerine;

Kilisede ders veren öğretmenin,
Kömürlükte hasta bakan doktorun köyüne
Ve yer üstündeki yeraltı evlerine.

Yatağını yalnızca bana açan kadının ruhu ise
Video klipleriyle şarkı söylüyor.
Klimalı odalardan çıkıyor,
Çevresinde toplu cimnastik yapılan
Büyük aile havuzlarına giriyor.
Gece, aşçının yüzlerce kişiye hazırladığı
Ordövr tabaklı gazinolarda, istek şarkılarını kâ-
ğıtlara yazarak
Şarkıcı dinliyor.
Evle iş arasındaki ara duraklarda durmuyor.
Anayolunu ise hiç değiştirmiyor.

DANTEL YAKALI TOPUKLU PABUÇLU İŞKADINLARI

Eşi, işi, evi arasına sıkışan,
Ama çalıştığı için dünyaya açıldığını sanan kadın-
lar,

Hep telâşlı havalarıyla kendilerine önem atfeder-
ler.

Disiplinli ve mesafelidirler.

Çok özel hayatlarından kimseye söz etmezler.

Başkalarının çok özel hayatlarını ise çok merak
ederler.

Kocalarıyla sorunlarını ya annelerine anlatırlar,
ya içlerine atarlar.

Bir iki dostları vardır ki, zaman içinde onları

Çok değişmiş bulurlar ve

"Kimseye güven olmaz," diyerek dışlarlar.

Disiplinlidirler.

Başkalarının dertlerini üzülyormuş gibi dinler-
ken,

Çalan bir telefon, acılı ifadelerini

Hemen bir kahkaha tufanına dönüştürmeye ye-
ter.

Bu ani ifade değişikliğinin adı disiplindir.

Onu buna, şunu ona karıştırmamak.

Yerli yerinde ve gerektiği gibi davranmak.

Soytarılar bu işi para karşılığında yapar, ama on-
lar bile sahneye

Maskesiz çıkmaya bir kez olsun cesaret edeme-
mişlerdir.

Bu kadınların maskesiyse kendi yüzleridir.

Kendilerine rakip kadın istemezler.

Hemcinslerinden şişman, sivilceli, evli, çocuklu,
hamile olanlarına özel sempati duyarlar.

Yalnız kadınlara, "Hafıfmeşrep" yanında,
"Üstelik avam" unvanı verirler.

Kocalarıyla mutluluklarını bozmamak,
Tehlikelerden uzak durmak için,
Erkeklerle dostluk kurmazlar.

İçkiyi bedenlerinin kaldıramaması, tatlı içkilere
düşkün olmaları

Özellikleri arasındadır.

Kocalarının yokluğunda, öğrenim görmüş, gör-
gülü,

Anası babası bütün,
Markalı giysiler giyen arkadaşlarıyla
Alıp başlarını kaçmak, saygıdeğer restorantlarda
Pembe peçetelere ağızlarını sile sile
Yemek yemek büyük çılgınlıklarıdır.

Kocalarını sürekli denetim altında tutarlar;
Gözleri hep üstlerindedir.

Akıllarına estikçe telefonla ararlar,
Ya da zırt kapı karşılarına dikilirler.

Kenara sıkıştırdıkları kocalarının hareket alanı
daraldığından

Kendilerini kardeşleriyle aldattıklarını hayal bile
edemezler.

Kocalarına, çocukları gibi davranırlar.

Sırtı üşümesin, aç kalmasın, çorabı kaçmasın di-
ye,

Canhıraş uğraşırlar ve söylenirler.
Annelerinin yerini alan kadınlara
Kocaların ıtirazı olmaz pek tabii.

Ama erkeklik organları, annelerini görünce,
kalkmaz.

Damlar, ev, iş, eş üçgeni çizen karılarının dünya-
sına

Hapsolmuşlardır.

Bacı ile kardeş ile çarpışabilirler ancak.

Kazandıkları parayı kılığa, takıya, beden bakımı-
na harcayan

Ve kocasına yük olmamakla övünen kadınlar,
Ekonomik özgürlüklerini elde ettikleri yanılsa-
masıyla

Kimseye ödün vermezler.

Öbür çalışan kadınlar gibi boyunları eğilmemiş-
tir hiç.

Onlar iş kadınıdır. Yöneticidir. Karar veren ve
uygulayandır.

Boyunları ve sırtları dik, bakımlı yüzleri parlak,
Cimnastikli besenleri selülsizdir.

Oturdukları evin bütün giderlerini

Kocalarının karşılaması tartışmasız kuraldandır.

Onlar evlerinde boy boy çiçek büyütür,

Seramik takımlarını sık sık değiştirir,

Ev temizleyicisine her gün halı, cam sildirirler.

Kadın hakları savunucusu kesilmelerinin nedeni

Evli mutlu, evli mutsuz olmalarına göre değişir.

Evli mutlular, kocalarıyla cinsel sorunlarını sak-
layanlardır.

Evli mutsuzlar, kocaları tarafından aldatıldıkları-
nı bilenlerdir.

Bekâr ya da dul olanlarsa, zaten bu kadın tipte-
mesinin dışındadır.

Bekâr ve dullar, yalnız bile yaşasalar, orospudur,

En azından potansiyel orospudur.

Disiplinli ve mesafeli kadınların arasında, orospunun anlamı,

Kocalarının aklını çelebilecek kadındır.

Orospu: korkulacak ve uzak durulacak kadın.

SIGARA VE İÇKİ İÇMEYEN İŞADAMLARI

Sigara ve içki içmeyen erkek, pijamasız yatağa gırmez,

Her sabah mutlaka tıraş olur, gömleklerini kolalı ister,

Kadınların önce tırnaklarını inceler;

Ağzından nadiren çıkan birkaç küfür,

Onun en sert erkeklik ifadesidir.

"İlkelerim," diyerek saydığı geleneksel kurallara

Sıkı sıkıya bağlıdır.

Yemek ve uyku saatlerini aksatmamaya özen gösterir.

Aile kurumu, kale duvarlarıyla ördüğü, ses geçirmez şatosudur.

Ne pahasına olursa olsun şatosunu korur.

Elden geldiğince az harcar, yarına yatırım yapar.

Az eğlenir, çok çalışır. Hedefi yarınlarıdır.

Yıllar sonrası için plânlar yapar.

Yılların gözünün içine bakar, geçsin diye.

Plânların, onu ölüme koşar ayak götürdüğünü anlamaksızın.

Bır kadının bacağına bakması, göz mesafesine yakın konuşması

En büyük kaçamaklarıdır.

Daha ötesi, onun sınırlarını aşar. Çünkü:

Duygusallık denen tehlikeyle karşılaşma riski doğar.

Duygusallık, onun kare, hatta üçgen olarak biçimlendirdiği

Ve adını 'gerçekçilik' koyduğu düzeni bozar.

Yıkımı göze almak, cesaretin öbür adı.

Kendini kandırmadan yola devam etmenin adı.

Yıllarca önceki koşulların belirlediği kurallar içinde

Bir ömür sürdürülmez, dondurulur.

Dondurulmuş ömürler, serumla can bulur.

Taze hava onları çarpar, hastalandırır.

Derin, kesintisiz uykunun yaylı yatakta mı,

Sünger yatakta mı uyunacağı sınanarak bulunur.

Zaman içinde suyatağı piyasaya sürülür.

Suyatağına sereserpe uzanmamak,

Bir yeniyi denemekten korkup, eskiye teslim olmaktır.

Acı çekmekten kaçanlar, zevklere uzak dururlar.

Rüzgâra karşı ağlamak gözleri yakar ama, büyük ferahlıktır.

Soluğun genişler; sırtın ürperse de direncin artar.

Kül kedileri külleri eşeler; pencereleri sokağa kapalıdır;

Onlar ev mahkûmlarıdır.

Oturdukları koltuk, yemek yedikleri masa değişmez.

Dışarıda ise sereserpe bir rüzgâr.

Rüzgârı kovalamak, rüzgârla çarpışmak, herkesin harcı değildir.

Yine de, değişen hayatı, çoğunluk, mutlaka yaşayacaktır günün birinde.

Bizim ise sesimiz bugün de yarın da rüzgâra karışacak.

Rüzgârın şapkası vardı, gözlük de takardı.
Hep aklına göre esti. Ama ‘akılsız’ dendi

KADIN, ADAMA SESLENİYOR

Yarın ölsem, ne kaybeder bu dünya?

Bu ülke, bu sokak?

Ne kaybedersin sen?

Yarın, bugünün süzölmüş sahtekârlıkları, hesapları, oyunları.

Yarın, daha teknolojik kurguların yapıldığı.

Ömürler, kurgular yapılarak yaşıyorsa,

‘Sanat kurgudur’ demek ne kadar boş artık.

Sana hayatlar anlatmak istiyorum.

Ama biliyorsun değil mi sen de hayatları?

Her gün kurgular yapıyorsun.

Yarın ölüp gitsem; bir vardı, şimdi yok,

Kurgu dışı,

Kokuyordu dün çiçek, bugün soldu.

Tıkır tıkır işliyor saat.

Bacakların yelkovan, kolların akrep, pata pata koşuyor.

Kuruyorlar kimı zamanlar seni; zır zır çalışıyor da çalışıyor.

Hiç sektirmiyor.

Akreple yelkovan, tam da istenen yerde duruyor.

Yarın ölsem ne kaybedersin sen?

Toprağa hiç ama hiçbir zaman gömemeyecekler beni.

Bir bulut olup geçeceğim sahneden.

Ben kalıcı değilim toprakta bile.

Senin için olağanlaştı değil mi aldatmaca?

Köpeğin gözlerinin ta içine bakarken

Kedi sevmek mübah değil mi artık?

Tilkiyi hedefleyip, kuşu vurmak keskin nişancı-
lık değil mi?

Kalkık yakalar üzerinde taşıdığın çakal şapkan
daha gösterişli kılmıyor seni;

Bunun içindir ki odandan kovuyorsun hademele-
ri.

Zinalar, Ceyimis Bond çantanın cüzdan yerinden
fışkırıyor;

Etine dolgun, saçları sarı boyalı.

Yangınlar avuçlarımdan çıkıyor,

Tutuşturuyor saçlarımı, gözlerimi yakıyor.

Boşanıyor saғанak, boğazıma çöküyor.

Geceler bitmek bilmiyor.

Daha ne kadar uzayacak, ne kadar sürececek gece-
ler?

Ben özledim, artık dayanamıyorum özlemine
kuş seslerinin.

Birer birer öldürölmelerine dayanamıyorum.

Duyarsam bir gün vurduklarını hepsini birden,

Ben de silâhlanacağım.

Duruyorsam bugün, silâhsız çıkıyorsam düello-
ya, biz kuşlar hep silâhsız dövüştüğümüz için.

Bıraktığım her yerde kuşku ve aldatılmışlık.

Bir derin siyah kuyu.

En güçlü tenorun ya da sopranonun

Sesinin duyulmadığı derinlikte bir kuyu.

Bir zamanlar suyu bol olan kuyuya,

‘Nasıl kurudun?’ diye bağıryorum;

Kuyunun yüksek yankısı geliyor.

Sessizlik.

Duyduğum her şeyde kuşku ve aldatılmışlık.

ADAM

Karımın düzeni içinde yalnız yaşıyorum.
Artık düşünmüyorum daha iyisi, başka türlü-
ne diye.

Biliyorsun ana caddelerde yürümezdik biz.
Ana caddeler tutulmuştu, bizim değildi.
Ara sokaklarda barınırdık.
Şimdi ara sokaklarımız da çıkmaz oldu.

Bulduğum en gözden uzak ana caddede oturuyorum.

Komşuların hepsinin benim gibi çocuğu var.
Akşam hava kararınca yeniyor yemekler;
Çoğu geceler televizyon seyrediliyor;
Eş dost, telefon edip geliyor.
Bayramlarda aile büyükleriyle birlikte yazlığa gidiyoruz.

Ne kadar bildik, ne kadar tanıdık değil mi?
Bizim buralara düşmüş ara sokaklılar da var belki.

Ama ne duyuyorum, ne görüyorum.
Belki onlar da benim gibi bu yörede gizleniyor.
Kendimizi hiç belli etmiyoruz.
Hatta neredeyse hepimiz alıştık.
Evimizin temiz, çevremizin sakin olmasından başka bir şey düşünmüyoruz.

Tatillerde başka hangi ana caddelere gidebiliriz planları yapıyoruz.

Gün mü dolduruyoruz, ne zamana kadar süreceği belirsiz

Rehabilitasyon dönemi mi geçiriyoruz, bilmiyorum.

Çocuğumun kakası, maması üzerine kavgalar ediyorum;

Ya da sen az iş yaptın, ben çok iş yaptım tartışmaları.

İçkiyi de azalttım. Çünkü

Düşünmeye ve konuşmaya başlıyorum.

Beni dinleyecek olanlar nerede? Bulamıyorum.

Herkes aldı başını bir yerlere savruldu.

Yıllar öncesinden bir dost sesi duymak beni ağlatıyor.

Ara sokaklar trafiğe açıldı sanıyorum. Bir anlık, bir anlık...

Yoksa biliyorum, ara sokaklar çıkmaz artık.

Boyalı kuşum seni tutamıyorum, uçuyorsun.

Boyalı kuşu lekeledim. Tablo bozuldu.

Oysa ne çok sevmiştim rengini. Neden kara çaldım?

Korktum parıltısından, gözlerimi aldı da...

Boyalı kuşla uçamadım.

Boyalı kuş uçup gidiyor, tutamıyorum.

Gitme desem de gidiyor.

Haklısın, ben gelemiyorum.

SESİNİ DUYUNCA AĞLIYORUM.

KADIN

Bir tepeden baktık kente.
Yalnızlığını boyadın benimle.
Göğün maviliğine gömdüğün başın
Toprağa çevrildiğinde
Gözlerin kara, toprak kara.
Gözetleme kulesi yaptığımız evlerin
Gözetleyicilerinde biriydin sen.
Onların evleri renk cümbüşünde,
Seninki kara kasvetiyle.
Evini boyamaya gelen bendim
Yüreğim kor, ellerim pembe, sarı, mor.

KADIN

Kalabalık evlerde yalnızlıklarını kokluyorlar.
Koku yakıcı, koku ağır, koku dayanılmaz.
Kalabalığı çoğaltıyorlar. Bir çocuk, bir çocuk da-

ha.

Yalnızlık kokusu bastırılamıyor.
Yalnızlık kokusu evlere sığmıyor;
Perdelere tırmanıyor, camı çerçeveyi kırıyor,
Sokaklara atlıyor, koşuyor, koşuyor.
Meyhanede duruyor.
Eski şarkılar yalnızlığın rakı arkadaşı.
Kadehler yuvarlandıkça, eski şarkılar mırıldanı-
yor.

Bir 'Birinci' sigarası olsa da içsem,
'Gelincik' sigarasının dumanını üflesem,
'Kulüp' sigarasını da meze...

Meyhanedeki yarım şişe rakıyı palto cebine atıp,
Gece vakti kapısı çalınacak dostların evleri kala-
balık şimdi.

Çocuklar ve komşular doldurmuş evleri.

Evlerde 'haberler', mahallelinin yorumuyla izle-
niyor;

Terlikler sıcaklığını korurken ayak değiştiriyor;
Sofrada baş köşeye oturuyor büyükler,
Kaşıklar bardak üstüne kapatılana kadar,
Demlik demlik çaylar demleniyor.

ADAM

Sevgilim, artık oyunlar oynanıyor.

Sen reddetsen bile oyunlar bizi aktris yapıyor.

Ben iyi bir kumarcıyım.

Gözüme kestirdiğim oyuna girip kazançlı çıkaram.

Ben iyi bir kumarcıyım; küçük kayıplar,

Beni sarsmaz; finalde hesaplaşmayı beklerim.

Büyük kumarcılar büyük kumarcıları seçer.

Onların oyunları seyre değer.

Asıl heyecan ruletin son dönüşündedir;

En son kozların açılmasında, son atılan zarda.

Bekle beni büyük hesabı keseyim.

Kumara tövbe edeceğim sonra.

Aşağılama beni artık yeter.

Gözüm senin balonunda. Balonun,

İnsanların pazara döküldüğü şehrin üzerinde dolaşır.

Uzun uzun sokaklarda, geniş geniş caddelerde

Küçük böcekleri bile yakalayan körebesin sen.

Beni izlemeyi bırakma, kaybolurum bu sokaklarda.

KADIN

Oyunlara kanmak çocukluk alışkanlığımız.

Oyunların masumiyeti kalmadı şimdi.

Atari oynanıyor barlarda, kulüplerde, yataklarda.

Bilgisayar komutları, aşkları atari oyunlarına çevirdi.

Aşklar hızlı, kısa süreli, denetimli;

Bır düğmeyle ekranın karanlıklarına gömülüyor;

Belleğe kayıtlı, istenirse tekrar canlandırılıyor.

Bu oyun bilgisayar programı bozulmadan oynanıyor.

Çizilmiş yeni yol projeleri yokken,

Dağlara geçitler kurulmamışken terk ediyorsunuz denizleri.

Kalelere sığınuyorsunuz, görmeden kaleleri.

Görmüyorsunuz: kuşatıldı bütün kaleler:

Milliyetçilik akımları, yeni haçlı seferleri.

Kılıç kalkan oynanıyor stadyumlarda.

Kaleye attıkları bombalar patladı, patlıyor

GOL!..

Sen ve senin gibilerin ağzında bir şarkı; dilinizden düşürmediğiniz:

Sisli, puslu ama yine de aydınlık hava.

Sönük, kasvetli, ama yine de mavi gökyüzü.

Tutsak, bencil, ama yine de hoş kadın.

Önyargılı, hükmeden, ama yine de çekici.

Huysuz, arsız, ama yine de sevimli çocuk.

Kuduz, uyuz, ama yine de sadık köpek.

İyi kötü idare ediyoruz işte,
Eksik, gedik yapıyoruz işleri,
Eğri büğrü sevmeyi de biliyoruz.

Sözleriniz, bir yırtıcı kamçı, bir yılışık sülük.
Sözleriniz, yönünü şaşırılmış silâhlar.
Sözleriniz, mahkûmiyetin tefini çalan yargıçlar.
Sözleriniz, sisli, puslu, sönük, kasvetli, tutsak,
Bencil, önyargılı, hükmeden,
Arsız, huysuz, kuduz, uyuz sözler.

Bu sözlerinizle orospu kılığına bürünüyor gün-
ler.

Yarın ve yarından sonra göz boyaları akacak,
Göğüsleri sarkacak günler.
Gençken, para ederken bıraksaydım keşke bu iş-
leri

Diyecek orospu günler.
İçimde tutuşturulmuş ormanların kızgın koru.
Kırmızı demir yanığı gözlerim.
Ağlamak çok güçleşti.

KADIN

Nasıl ki ezgiselliğini yitiriyorsa
Yamacındaki derenin akışı,
Gün bitimlerindeki içkinin keyfi
Nasıl akşamcılık oluyorsa,
Ayrımı kayboluyorsa
Baharla güz sonlarının,
Sabahki ilk sigaranın tadı
Nasıl alınmıyorsa sonrasında,
Ve nasıl ki söyleşili bir yemeğin yerini
Telaşlı atıştırmalar alıyorsa,
Dokundum o akışta sana,
Seviştim o akışta seninle,
Tıkandı soluğum, kesildi sesim;
İçim yüklendi hüznle.

KADIN BENİ VE BENLERİ YALNIZ KOYDUNUZ

Seni uğurladığım yolun sonundasın.
Salladığın elin de kayboldu.
Nasıl isterdim böyle olsun.
Gittiğini bilemedim.
Ardarda sabahlar oldu beklerken.
Güneş hiç doğmadı.
Hep puslu havalar kamaştırdı gözlerimi.
Kuşlar hiç konuşmadı.
Suskun doğdu sabahlar.
Yakarışlarım, gelesin diyeydi.
Trenler geldi geçti.
Boşuna bekledim.
Durmadı hiçbiri.

Saat iki olmuş, saat üç, saat beş, saat on;
Ayın dokuzu, yirmi dokuzu, mevsim bahar,
mevsim kış.

SEN YOKSUN.

Sanki çok uzun ömrümüz varmış gibi
Hep beklemeyi öğretiyor bize bu hayat.
Tasarlayamadığım uzaklıklara giderken sen,
Arkandan ağlayışım bir kentin gürültüsü.
Günler hızla akıyor.
Yokluğun zamana karışmıyor.
Yalnızca yaşılanıyorum.
Ben seninle gençliğimi yaşamak istemiştim.
Güze girdik. Üşümem hiç bitmiyor. Sen yoksun.
Günün akışına kapıldık,
Uykularımız sabahlara kalmıyor artık.

Büyümek bu mu? Sorusuz kabullenerek susar mı olduk?

Büyümek unutmak mı?

Unutmak kaçış mı? Kaçış kurtuluş mu?

ADAM

Şeker ağacı yaprak açtı.
Yağmurda yüzdü bir çocuk.
Bir türlü gelmeyen bahara
Meydan okudu şeker ağacı, ve çocuk.
Baharı kimler alıkoydu?
Hiç bunca zaman gecikmemişti.

Terk edenlerin kurduğu kente itekliyor rüzgâr
beni.

Meltemmiş gibi yapıyor, lodosmuş gibi sonra.
Yakamdan tut çek beni. Ayaza karşı durmak zor-
laşıyor.

Benim göğsüm açık, ayaklarım yalın, ellerim çıp-
lak.

Barikatları yıkmışlar.

‘Başkalarının istediği gibi yaşamak,
Terk edenlerin istediği gibi yaşamak, ihanettir’
Biliyorum.

Kalabalığın içinde sürükleniyorum.
Toprağı tutamıyorum. Kuruyor meyve ağacım.
Yağmur boyumu aştı aşıyor,
Suların altında kalıyorum.

Yalnız varolamamanın yoklukla eşdeğer olduğu-
nu bile bile kalabalığa karışıyorum.

Kadınsa ıssız, yalınayak, tabanı yaralı,
Tetikte, caddelerde koşuyor.
Ekip arabalarının teftiş saatleri...
Sokak lambaları kadının el feneri.
El fenerini izleyerek,

Ekip arabalarından kaçıyor kadın
Asfalt akıyor, asfalt eriyor,
Ne kuraklık, ne sağanak gördü..
Ne sıcak, ne de don.
Eriyen asfaltta koşuyor kadın.
Çalıyor kapıları: kapalı, kapalı, kapalı.
Kayboluyor kentin göbeğinde,
Doğup büyüdüğü semti tanımıyor.
Kaçıyor, yol nereye bilmeden.
Kaçıyor, nereyi ter ettiğini bilerek.
Kendi rüzgârıyla sürükleniyor,
Etekleri efil efil havalanarak.
Havalanan etekler,
Panolardaki seks afişlerini sallandırıyor.
Ekip arabaları, sokak lambalarının aydınlattığı,
Seks afişleri asılı sinemanın tam önünde duruyor.
Gözetimdeki seks afişleri, ekip arabalarının ihba-

rı,

Telsiz anonsunu seslendiriyor:

"Terk eden ve terk edilmiş kadın, afişlerimizi sö-
küyor."

Alarmlar çalıyor, kaçan kadın,

Kırmızı bülten ve beyaz farlarla aranıyor.

Sokak ortasındaki telgraf tellerine tırmanıyor ka-
dın.

Karısına faksla eve gecikeceğini bildiren,

Arkadaşlarına çağrıyla sızacağı barı haber veren
adama telgraf çekiyor:

"Saatli Maarif Takvimini masandan eksik etme,

Kaçışımızın ve dönüşümüzün tarihini
Saatli Maarif Takvimi gösterecek sana."

ADAM

Garın merdivenlerinden koşarak çıktın,
Hareket eden treni yakaladın.
Düşebileceğini aklına bile getirmeden
Atladın vagona, beni garda bıraktın.
Trenin arkasından bakakaldım.
Yolculuğun, bir küçük istasyona.
Çay bahçesinde demleneceksin,
Geceyi koyultmadan yine düşeceksin yollara.
Yolculuğun öbür küçük istasyonlara.
Tüneller içini ürpertse de,
Sıra sıra evleri, insanları,
Raylar üstünde bırakıp gideceksin.
Ben garda istasyon şefiyim.
Makası elimden bırakamam.

Sen küçük istasyonlardan gara geldikçe,
Buharlı trenler bile,
Müzelerinden fırlayıp çıkarlar raylara.
Makasım işlemiyor; buharlılar, elektrikli
Hepsi birden seninle yola çıkmak istiyor.

Ben garda istasyon şefiyim.
Yerimden ayrılamam.
Biraz kalsan gar lokantasında...
Yüksen tavanlar altında...
Yan masadaki polis olabilir kuşkusunu taşıdığın
günlerdeki gibi
Usul usul konuşsan benimle.
Mitinge giden boş treni doldurma derdine düşüp,
Gişe kapanmadan, cebindeki bütün parayla
Tren biletlerini alma telâşına kapılmasan.

Tren kaçarsa kaçar hovardalığıyla koyultsan sohbeti.

Küçük istasyonlarda bir durup bir kalkmanın yorgunluğunu anlasan

Ve istasyon şefi oldum diye beni hor görmesen.

KADIN

Molasız bir uzun yolculuk bizimki
Şöyle atıversem kendimi dönen tekerleklerden
Dursam ortasında ovanın, seyretsem tekerlekleri
Dursam ortasında dağın,
Dışardan bakıversem pencerelere
Pervazdaki ışığa yüz vermiş çiçeklere
Lunaparkın aynaları evlerin camları
Şişko kadın öpüyor sıska kocasını
Annelerin memelerinin büyüklüğünde çocukla-
rın saçlarındaki kurdeleler
Babaların penislerinin uzunluğunda okul çantala-
rının sapları
Vuracaklar mı ensesine şoförün
Vadilere koşacaklar mı?
Atacaklar mı makinisti camdan,
Köprünün tam üstündeyken dalacaklar mı sula-
ra?
Pilotun gözlerini kapatıp,
Uzaya tırmanacaklar mı?
Yol güzergâhına vadiler, sular ve uzay dahil edil-
memiş.
Bacalardan sarkan kara dumanlar ışığı yolların;
Evler, fabrikalar, tersaneler, tarlalar, okullar, he-
lalar, aşevleri, eğlencehaneler, sporhaneler, molasız
yolculuğumuzda gözün önünde ve ardındakiler.
Alaturkası günün yarısı, alafrangası tümü.
Alaturkası bir ömrün bedeli,
Alafrangası bir.
Yolculuk hep aynı yerlere.
Daha dün kavaklar kızarıırken güneşte,
Bugün yeşilliklerini yansıttılar göğe.

Salınırken, sallanırken
Rüzgârları kattılar
Geçen trenlerin tekerleklerine.
Bizi de
Kızgın bir tepsinin üzerinde
Ayakta durmaya zorluyorlar
Ayılardan beter böğürürken acıdan;
Bize yem atanlar, bizi sulayanlar,
Dans edip, şarkılar mırıldandığımızı söylüyorlar
Tüm aşağılık pervasızlıklarıyla.
Sen ise beni itelemeye kalkıyorsun.
Senin bağırımlarınla daha çok yanıyor ayakla-

rım.

Yapraklarımızın hepsini birden sallayarak
Bir tek gövdeden ses veren
Kavak ağacı olamaz mıyız?
Rüzgârımızı trenlerin tekerleklerine katan kavak
ağacı?

KADIN

Siyah pelerinlerimiz tutuştu,
Çevresinde şarkı söylemek için yaktığımız ateş
imansız çıktı.

Önce siyah pelerinlerimizi alevlendirdi,
Sonra akça pakça ellerimizi korlaştırdı.
Gözlerimize kan oturdu. Soluğu dağ başında al-
dı.

Yavaş yavaş yayla serinliğine aıldık.

Dere kenarında keçi eti yiyordun, apaktı ellerin;
Destanlar yazıyordu dere sularına.
Çömeldim yanına, yün yelekler giydirdin sırtı-
ma.

Toprağa uzandık, başımızı karıncalara dayadık.
Yağmuru gözlerinde tuttun, güneşi ellerime ver-
din.

Atın sırtına bindirdin beni, mahmuzladın.

Dere boyu gıttık, destan uzadıkça uzadı.
Dere bitince benim adımı koydun. Adım 'Papi-
rüs'tü.

Yayla evine geldik. Mürekkep hokkamı çıkardım
Ve ince uğlu divitimi. Papirüse tarih attım ve
Yeni bir destan yazmaya başladım.

İnce kınlı kılıç kesiklerinde bilgisayar virüsleri
üredi.

Cariyeler boy attı televizyon ekranlarında,
Atmosferin halini bildirdi.

Kentin kuytu sokaklarında

Büyük camekânların arkasındaki kadınlar
Küçük camekânlara girdiler,
Erkeklere karşı ağızlarını açtılar,
Gol tutkunu yeşil saha tiryakilerini tellendirdi-
ler.

Köyünden düşmanı süren,
Tepelere bayrak dikerken şehit düşen
Gazilerin torunları büyüdü,
Köylerini ateşe verdi.
Pir Sultan'ın türküleriyle kabaran toprağa benzin
döküldü,

Çakar çakmaz çakmak çaktı,
Akar akmaz itfaiyecilerin hortumları kesildi.
Şiir okuyanlar boğazlarından, saz çalanlar kolla-
rından,

Yazı yazarlar kafalarından yakıldı.
Selâ verildi: "Ölenlerin ruhlarını da yakacağız!"
Kasaba şerifi, damların üzerinden seyrettiği linci
hemen unuttu.

Kenti kuşatan on bin kişiyi ne gören, ne duyan
bulunabildi.

Kent, küllerini toprağa gömdü.

Bir çocuk toprağı eşeledi ve küllerden şiirler ya-
zıldı.

Yazılan şiirler, kentin tepesinde tur atan
Reklam uçaklarının kuyruklarında slogan oldu.
Çakar çakmaz çakmağı halka tanıtmak için
Yakılan şiirlerin külleri göğe savruldu.

Ucuz çakar çakmazlar, poşetlerde satılan çıplak-
lara

Gece boyu bakılarak boşaltılan hıncın
Hallettim sigarasını yaktı.
Sigaranın izmariti,
Baldırı sıkıştırılamayan mahalle dılberinin elinde
söndürüldü.

Ucuz çakar çakmazlar, işsizler ordusunun meşalesi,

Önden yol gösterdi.

Yeşilimtırak, kırmızımtırak maskeliler,

Yollarda el bombası dağıtıyordu.

Uzun, kısa namlulu silâhlar dağıtıyordu, çelik yelekliler.

İktidarını gösterme gücüyle donatılıyordu işsizler ordusu

Orduya hem katliam işi bulunuyor,

Hem de esrarengiz tetikçiler kimliği bahşediliyordu.

Esrarengiz tetikçilere sırra kadem basma garantisi veriliyordu.

Yeter ki katliamı çok kanlı gerçekleştirsinler.

Atılan bombalarla durdu

Sallanan bebek beşikleri,

Söylenen ninniler sustu.

Atılan bombalar okullarda

karatahtanın önünde patladı.

Beyaz tebeşir, kara işaretler koydu ev kapılarına.

Kara işaretleri hedefledi kara uzun namlular.

Çakmak ateşi, mahalleleri, semti, bölgeyi,

Polis panzerlerinin önüne sürdü.

Panzerlerin önüne ölümler yığıldı üst üste.

Panzerler geri vitesle taktılar,

Kalabalığın üstüne üstüne yürüdüler.

Hoparlör çıkarıldı: "Size kurşun atana,
Siz çiçek atın!" tedbirleri duyuruldu.
Tedbirlere uymayanların,
Çiçek yerine taş atanların
Üzerine ateş açıldı.
Akan kanlar tazyikli suyla yıkandı.

Kalabalık, göz yaşartıcı bombayla püskürtüldü
Evlerin dam altlarına.
Sokağa çıkmak yasaklandı.
Pencereden bakanın şapkası uçurularak sağlandı
asayiş.

Bir türlü girilemeyen dış mihraklarda,
Yoklara karıştı esrarengiz tetikçiler.
Panzerlere ölülerini verenlerse, iç mihraklardı;
Gözler önündeki evleri her gün basıldı,
Sessiz, gürültüsüz, yargısız infazlar yapıldı.

Dağlarda ay battıktan sonra ayaklanır çocuklar.
Başlar çata pata.
Düşmanlar kardeştir aslında.
Tornetlerde pazı yapmış, çakı sallamış,
Gazoz kapağıyla futbol oynamış,
Okul kapısından girememiş ne kadar çocuk varsa
dağda.

Kırmızı kurdele takmayan çocuk, madalya takın-
ca,
Gözünü hiçbir şeyden sakınmaz olmuş.
Hesapta on ikiden vurmak var aslında.
Ölüme koşuyor arkasına bakmadan.
Ve öbür çocuklar.
Karda kırt diye ses çıkararak yürüyen çocuklar.

Kerpiç duvarların arasından, ahır kokularından
kaçıp,

Dağlara vurmuşlar kendilerini

Unları, şekerleri, bır de ellerinden düşürmedikle-
ri tüfekleri.

Her gün sayılar ulaşıyor şehir merkezlerine:

Birkaç ölü..." Aslında onlarca...

Ayın batmasını istemiyor çocuklar.

Ay battıktan sonra; çata pata adını koydukları

Kızılderili savaşının batmasını istemiyorlar.

Ayın altında sigaralarını tellendirmek,

Nemrut'taki dağcılar gibi

Keyif çatmak "ne kıyak" onlar için de.

Çocukların keyfetmeye zamanları yok,

O zaman, onlara verilmiyor.

Dağlarda yalnızca çocuklar değil,

Ay bile batmak istemiyor.

KADIN

Kilisedeki mumları söndürdün.

Dilekleri havaya savurdun.

Melekler "İmdat!" deyip yükseldiler,

Kilisenin çanlarını yakaladılar.

Çanlar kırmızı alarm verdi: ÇAN! ÇAN! ÇAN!

Kulaklarını tıkadın, kaçtın, kaçtın, kaçtın.

Arabanın birini gaspettin,

Şoförün alnına dayadın silâhı.

İşlek caddelerden son sürat geçtin.

Çarşı meydanında susturucu,

Susturdu şoförü, durdurdu arabayı.

Yakanı düzelterek indin arabadan.

Tabancanı çocuklu bir kadının çantasına atıverdin.

Ayaklarındaki günahları boyacıya sildiriverdin.

Elinin kirini bir genç kızın poposunda temizleyiverdin.

Yalana bulaşmış bıyıklarını kesiverdin.

"Ayna, ayna, söyle bana: var mı benden güzeli?"

Diyebilmek için saç modelini değiştiriverdin.

Senin suç işlediğini anlayamadılar;

Yalnızca kuşkulandılar.

Dilekleri havaya savuran sen,

Umut tacirliğine başladın.

Umutlar aldın, umutlar sattın.

İmam sahteydi, hutbeyi sen yazmıştın.

İnananları kışkırtacak, Allahtan başka

Her şeye inananların üzerine saldırtacaktın.

Taş, sopa, cop ve basınçlı su arasında temizlenecektin.

Masum pankartlarının altında yer tutup
Polis kameralarına çekirttecektin kendini;
Fişlerde iyi huylular çekmecesine girecektin.

Caminin kapısında çıkarttım gözlüklerini.
Hutbeyi sana okudum.

İmama telsizle haber verdin:

"İzlediler bizi, enselendik."

İmama arka kapıyı açtım, sana ön kapıyı,
Gidiş yoluna kırmızı halı serdirttim.

Arkanı döndün, yürüdün, yürüdün;

Beklediğim gibi aniden döndün,

Silahını bana doğrulttun.

Dümbünlü tüfeğim, kurşununu havada vurdu.

Kırmızı halıdan kıpkızıl kanlar aktı,

Seni sürükledi. Kimse görmedi.

Ben, senin günahınım,

Boynundaki ilmiği sürekli sıkan.

İlmiğin ucu geliyor. Ne yazık ki geliyor.

Ve ne yazık ki ölümler dirilmiyor.

Çok belli oldu artık sevgilim,

Bir aşkı bitirmek daha kolay.

Bir aşkı bitirmek, bir aşkı sürdürmekten

Daha kolay.

KADIN

Aşkım uğruna seni öldürmeyeceğim, kendimi de.
Daha zor, ama daha temiz bir yol buldum:

Aşkını öldüreceğim.

İhmallere ve unutkanlıklara gelmiyor aşk.
Savrukluğu kaldırmıyor. Özü kabul etmiyor.

İkimiz de suçluyken rahattın.

Suçu paylaşmak, yükünü hafifletiyordu.

Aldatmanın ortaklığını kurmuştuk, riskler eşitti.

Ben eşitliği çabuk bozdum. Suçu taşıyamadım.

Taşıyamadığım suçu ve senin suçluluğunu

İtiraf ettim mi? Etmedim. Etmeyeceğim.

Üstelik suçluluktan da kurtaracağım seni.

Aşk düzenini ortadan kaldıracam.

Sustu sokaklar, arabalar parklara sığındı,

Köpekler çöp tenekelerinin kenarına ilişti,

Evlerin perdeleri hafifçe aralanıp ışıklar söndü-
rüldü,

Kaldırımdaki lambalar sipere yattı.

Beklendiği gibi adım sesleri yükselerek yaklaştı,

Sokağın sessizliğini bir anda yırttı.

Yıkımın ayak seslerini evlerdeki gözler,

Aralık perdelerin arkasından izledi.

Büyüyen adım sesleri karşısında köpekler,

Kuyruklarını kısıp gözlerini açtılar.

Adımlara, kaldırım lambaları geriye çekilip yol
açtı.

Adımlar bir evin kapısında durdu.

Bir kere vuruldu tokmak, kapı açıldı.

Açılan kapıdan çıkan adam sessiz kalakaldı.

Adamın gölgesi uzadı suskun sokakta,
Kaldırım lambaları gölgeyi hedef yaptı.
Gürültülü adımlı kadın tek bir el ateş etti,
Gölgeyi tam kalbinden vurdu.

Kadın, aynı suskun sokakta, gölgeden uzağa,
İleriye, öteye doğru yürüdü.
Adımları sokağın suskunluğuna karıştı.
Birden yağmur bastı yolları,
Sessizlik daha da koyulaştı.
Çevre aydınlandı. Adam kapıda kıpırtısız kaldı.

KADIN

Arenada geçiyor ömrümüz. Ne ilksin, ne de son.
Yağmurla yıkandı, kan kokuyor toprak, acı ko-
kuyorum ben.

Uzak, batık bir kentsin; içinde ucuz kadınlar,
Kolay orgazmlar ve hep unutuşlar barındıran.
Sevmek, dövüşte taraf olmaktır.
Güçlüden yana saf değiştiriyorsan;
Ne ana avrat küfretmeyi bilirsin,
Ne de yumruklaşmayı.
Seninle nasıl girilir kavgaya?
Kaygıyla, sorguyla seven, en beklenmedik anda,
Dayar kurşunu alnına.
Bir aşk daha bitti. Daha öncekilerden daha acı de-
ğil.

Gece,
Gece yalnız başıma yürüyorum yollarda,
Karanlığın kuytu köşeleri değil,
Bir türkü eşlik ediyor bana.

KADIN

Fark ettim, fark ettim: anlatarak tüketmek istiyorum.

Kırmızıya kan, şiddet, isyan, alev, ateş, bayrak, ölüm

Ve doğum ve daha nice anlamları yükleyerek
Kırmızının alını bozuyorum.

Kırmızıyı bilmeyen yok çünkü:

Kan, şiddet, isyan, alev, ateş, bayrak

Ve doğumu bilmeyen de yok.

Kırmızının yerine ızımtırak rengini bulamadım
daha;

Olsun varsın, kırmızının da bilinmeyen anlamı
yok.

O halde kırmızıyı tüketmenin zararı da yok.

Anlatarak tüketiyorum kırmızıyı,

Anlatarak olgunlaştırıyorum,

Anlatarak anlamsızlaştırıyorum

Kanı, şiddeti, isyanı, alevi,

Ateşi, bayrağı, ölümü, doğumu ve AŞKI.

Zararı yok. Yalnızca damarlar kesiliyor,

Kan akıyor: "kırmızı"

KIRMIZI

Koyu bulutlarla örtülü geceyi

Sabahın puslu ışığı karşıladı.

Bir kırlangıcın kanadında

Seyre koyuldum çiçeksiz otları.

Otlar uzadı, sırnaşık kollarıyla.

Kırlangıcımın kanatları kanadı.

Otlar uzadı.

Kırlangıcım yükseldi.
Kanayan kanadıyla suladı otları.
Çiçekler açtı
KIRMIZI KIRMIZI.

KADIN

Suskun konuşuyorum.

Bütün günü kocasına söylenmekle geçen kadınların,

Akşam kocaları eve geldiğinde, evin direğinin terliklerini ayaklarına götürmelerine şaşardım;

Suskun konuşmalarına kızardım.

Yıllanmış orospuların duvar soğukluğundaki bakışlarını çözemezdim.

Her sözü yalan, geveze orospuların,

Suskun konuşmalarına ortak ettikleri insanlar var mıdır,

Kimlerdir merak ederdim.

Sabahın alacasında yola dökülenlerin

Nerede konuştuklarını aradım, bulamadım.

Ellerimiz kesildi,

Cenazeye katılanları dağıtacak kadar kan aktı.

Delik deşik ettiler beynimizi.

Her şey anlaşılır, suskunluk dışında.

Suskunluk, mikrop, saldılar aramıza

Paramparça ettiler bedenimizi.

Suskunluk zehirledi yüreğimizi.

Suskunluğu bilen, çılgılığı da bilir.

Çılgılığımızı gömdüler, bizi suskunluğa ittiler.

SUSKUN ASILDI KADIN

Suskun asıldı kadın.

Namyslara gölge düşüren kadın;

İbretiâlem için kurban edildi.

Kadının son sözü kanıttı:

Asıl namussuzları belgeliyordu.

Kanıtı, belgeyi ortadan kaldırdılar.

Darağacına kadar konuşan kadını

Son anda teslim aldılar.

Kadın, suskun asıldı.

Namussuzlar, urgana sıkıştırdıkları kadını

Yılan kıvraklığıyla hep birlikte

Bir orkestra yönetirmişçesine izlediler.

Kadının patlamış gözlerine baktılar.

Patlak gözlerin kendilerine hiçbir zararı dokunamazdı.

"Korku da neymiş?" dediler.

Çelmesiz adım atamayan namussuzlar ordusu,

Düzgün sıralar halinde yan yana, tam hiza,

Morarmış gözlerin üzerine üzerine yürüdüler.

Şimdi sıra urganı kesmeye,

Yollarını kesen kadını yere sermeye gelmişti.

Bıçak, kasatura, balta, makas, ustura

Namussuzların sotalarından çıktı.

Namussuzlar rengârenk fularlarını da çıkarıp uzattılar.

Kırmızı ve siyah renklileri seçti başkanları.

Baltanın sapına siyah fuları bağladı, vurdu urgana.

Urgan kesildi, kadın yere düştü, yol açıldı.

Namussuzlar, kendilerini neredeyse

İfşa edecek belgeyi, kanıtı

Çiğneye, eze, biç, yürüdüler.
Namussuzların arkasında yeni cellatlar,
ÖNLERİNDE HİÇ BİTMEMEYECİK
YENİ DARAĞAÇLARI.

S O N

Çiğdem Anat

AKLIM NEREYE GİDİYOR ELLERİM NEREYE

Televizyonun usta habercilerinden ve sunucularından Çiğdem Anat, bu kitabında, değişik bir anlatıcı olarak çıkıyor karşımıza. Biçim olarak alt alta gelmiş özgür dizelerden oluşan bir şiir gibi görünse de, anlatımında bir Edip Cansever kokusu duyulsa da, şiir değil bu kitaptakiler. Tam bir öykü ya da roman da diyemeyiz. Bir anlatı işte. Gündelik hayatın akışı içinde, gençliğin yaşadığı eylemler, gördüğü tepkiler. Daha güzel, daha yaşanır bir dünya için inançla yola koyulmanın sevinçleri, beklenmedik acıları, yanılgıları, öfkeleri. Ve değişmeyen, değiştirilemeyen bir toplumun katmanları arasında geçen gündelik umutsuzluklar, sıkıntılar, acılar, yanılgılar. Yine de yaşanması aşklar, aşkın getirdiği umulmadık acılar, yıkıntılar..."Size, 'sonu nasıl bitecek acaba?' sorusunu sorduran bir hikâye anlatmıyorum," diyor Çiğdem Anat. Ve sürdürüyor sözlerini: "Rüzgârın şapkası vardı / gözlük de takardı / hep aklına göre esti / ama akılsız dendi. / Rüzgâr mısınız? / Değilseniz, nesiniz? / Aklınızla elleriniz / aynı yere mi uzanıyor? / Aklınız uzağa gidiyor / elleriniz burada mı duruyor? Neden?"

Kapaktaki resim: ILIAS MOURATOV

ISBN 975-510-816-5

KDV İÇİNDEDİR